

MAGYARORSZÁG HIVATALOS LAPJA
2018. április 6., péntek

Tartalomjegyzék

67/2018. (IV. 6.) Korm. rendelet	Nagykálló területén komposztgyártó, gombafeldolgozó és gombakutató központ létesítésére irányuló beruházással összefüggő közigazgatási hatósági ügyek nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű üggyé nyilvánításáról	2814
1/2018. (IV. 6.) AB határozat	A súlyos fogyatékoság minősítésének és felülvizsgálatának, valamint a fogyatékosági támogatás folyósításának szabályairól szóló 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelettel kapcsolatos mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapításáról	2816
2/2018. (IV. 6.) AB határozat	A megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvénnyel kapcsolatos alkotmányossági követelmény megállapításáról	2826
1210/2018. (IV. 6.) Korm. határozat	A kiépített gázhálózattal nem rendelkező települések esetében a téli rezsicsökkentés kiterjesztéséről	2838
1211/2018. (IV. 6.) Korm. határozat	Az Országvédelmi Alapból történő előirányzat-átcsoportosításról, fejezeten belüli előirányzat-átcsoportosításról és egyes kormányhatározatok módosításáról	2846
1212/2018. (IV. 6.) Korm. határozat	Óvodafejlesztési program támogatásáról	2850
1213/2018. (IV. 6.) Korm. határozat	A Pázmány Péter Katolikus Egyetem széttagoltságának megszüntetése érdekében szükséges intézkedésekről	2850
1214/2018. (IV. 6.) Korm. határozat	A Budapest II. Kerületi Szabó Lőrinc Kéttannyelvű Általános Iskola és Gimnázium tornacsarnoka megvalósításához szükséges ingatlanvásárlásról	2851

III. Kormányrendeletek

A Kormány 67/2018. (IV. 6.) Korm. rendelete

Nagykálló területén komposztgyártó, gombafeldolgozó és gombakutató központ létesítésére irányuló beruházással összefüggő közigazgatási hatósági ügyek nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű üggyé nyilvánításáról

A Kormány a nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű beruházások megvalósításának gyorsításáról és egyszerűsítéséről szóló 2006. évi LIII. törvény 12. § (5) bekezdés a) és d) pontjában,

a 3. § a) bekezdése tekintetében az épített környezet alakításáról és védelméről szóló 1997. évi LXXVIII. törvény 62. § (1) bekezdés 16. pont 16.2. alpontjában és 17. pontjában,

a 3. § b) bekezdése tekintetében a településkép védelméről szóló 2016. évi LXXIV. törvény 12. § (1) bekezdés c) pontjában kapott felhatalmazás alapján, az Alaptörvény 15. cikk (1) bekezdésében meghatározott feladatkörében eljárva a következőket rendeli el:

- 1. §** (1) A Kormány nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű üggyé nyilvánítja azokat az 1. mellékletben felsorolt közigazgatási hatósági ügyeket, amelyek Nagykálló területén elhelyezkedő, az ingatlan-nyilvántartás szerinti zártkert 4226, 4227, 4228, 4229, 4230, 4298, 4299, 4502, 4434, 4440, 4441, 4443, 4444, 4445, 4446, 4447, 4448, 4449, 4450, 4451, 4452, 4453, 4454, 4455, 4456, 4457, 4458, 4459, 4460, 4461, 4462, 4463, 4464, 4465, 4466, 4467, 4468, 4469, 4470 és külterület 0137/4, 0137/5, 0137/6, 0137/7, 0137/8, 0137/9, 0137/10, 0137/11, 0132, 0136/1 helyrajzi számokon nyilvántartott földrészleteken, illetve az ezen földrészletekből telekalakítási eljárásban hozott, véglegessé vált döntés alapján kialakított földrészleteken megvalósuló komposztgyártó, gombafeldolgozó és gombakutató központ létesítésére, illetve az ahhoz kapcsolódó építmények, infrastrukturális fejlesztések megvalósítására irányuló beruházással függenek össze.
- (2) Az (1) bekezdés alkalmazásában a beruházással összefüggőnek kell tekinteni mindazokat a közigazgatási hatósági ügyeket, amelyek az (1) bekezdés szerinti beruházás megvalósításához, használatbavételéhez és üzemeltetésének beindításához szükségesek.
- 2. §** A Kormány az 1. § (1) bekezdése szerinti kiemelt jelentőségű ügyekben koordinációs feladatokat ellátó kormány megbízottként a Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatalt vezető kormány megbízottat jelöli ki.
- 3. §** (1) A Kormány az 1. § (1) bekezdés szerinti beruházással összefüggő építészeti-műszaki dokumentációnak a településrendezési és az építészeti-műszaki tervtanácsokról szóló 252/2006. (XII. 7.) Korm. rendelet 9. § (2) bekezdés b) pontja szerinti véleményezésére a központi építészeti-műszaki tervtanácsot jelöli ki.
- (2) Az 1. § (1) bekezdése szerinti beruházással összefüggésben településképi bejelentési eljárásnak nincs helye.
- 4. §** Ez a rendelet a kihirdetését követő napon lép hatályba.
- 5. §** E rendelet rendelkezéseit a hatálybalépésekor folyamatban lévő közigazgatási hatósági ügyekben is alkalmazni kell.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

1. melléklet a 67/2018. (IV. 6.) Korm. rendelethez

Az 1. § (1) bekezdése szerinti beruházással összefüggő, nemzetgazdasági szempontból kiemelt jelentőségű üggyé nyilvánított közigazgatási hatósági ügyek

1. építésügyi hatósági engedélyezési és tudomásulvételi eljárások,
 2. örökségvédelmi hatósági engedélyezési és tudomásulvételi eljárások,
 3. környezetvédelmi hatósági eljárások,
 4. természetvédelmi hatósági eljárások,
 5. útügyi hatósági eljárások,
 6. vasúti és szalagpálya hatósági engedélyezési eljárás,
 7. vízügyi és vízvédelmi hatósági engedélyezési eljárások,
 8. mérésügyi és műszaki biztonsági hatósági engedélyezési eljárások,
 9. a műszaki biztonsági hatóság hatáskörébe tartozó sajátos építményfajtákra vonatkozó építésügyi hatósági engedélyezési eljárások,
 10. ingatlan-nyilvántartással összefüggő hatósági eljárások,
 11. telekalakításra irányuló hatósági eljárások,
 12. területrendezési hatósági eljárások,
 13. földmérési hatósági eljárások,
 14. talajvédelmi engedélyezésre irányuló hatósági eljárások,
 15. hírközlési hatósági eljárások,
 16. bányahatósági engedélyezési eljárások,
 17. tűzvédelmi hatósági eljárások,
 18. élelmiszerlánc-felügyeleti eljárás,
 19. közegészségügyi hatósági eljárások,
 20. erdővédelmi hatósági eljárások,
 21. földvédelmi hatósági eljárások,
 22. veszélyes anyagokkal kapcsolatos súlyos balesetek elleni védekezésre vonatkozó katasztrófavédelmi engedélyezési eljárások,
 23. azok az 1–22. pontban nem szereplő hatósági engedélyezési eljárások, amelyek az 1. § (1) bekezdése szerinti beruházás megvalósításához, használatbavételéhez és üzemeltetésének beindításához szükségesek,
 24. az 1–23. pontban felsorolt ügyfajtákban kiadott hatósági döntések módosítására irányuló hatósági eljárások.
-

VI. Az Alkotmánybíróság határozatai, teljes ülési állásfoglalásai és végzései

Az Alkotmánybíróság 1/2018. (IV. 6.) AB határozata a súlyos fogyatékoság minősítésének és felülvizsgálatának, valamint a fogyatékosági támogatás folyósításának szabályairól szóló 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelettel kapcsolatos mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség megállapításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítása iránti bírói kezdeményezés tárgyában – *dr. Czine Ágnes* és *dr. Salamon László* alkotmánybírók különvéleményével, valamint *dr. Dienes-Oehm Egon*, *dr. Pokol Béla* és *dr. Stumpf István* alkotmánybírók párhuzamos indokolásával – meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

1. Az Alkotmánybíróság – hivatalból eljárva – megállapítja, hogy az Országgyűlés az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésével összhangban álló jogalkotás megvalósítása során a XV. cikk (5) bekezdését sértő, mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet idézett elő azzal, hogy nem szabályozta a közlekedőképességükben a mozgásszervi fogyatékosokkal azonos mértékben, de nem mozgásszervi betegségből eredően korlátozott személyek támogatását. Az Alkotmánybíróság felhívja az Országgyűlést, hogy jogalkotói feladatának 2018. december 31-ig tegyen eleget.
2. Az Alkotmánybíróság a súlyos fogyatékoság minősítésének és felülvizsgálatának, valamint a fogyatékosági támogatás folyósításának szabályairól szóló 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelet 1. § (5) bekezdés c) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság elrendeli e határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján az előtte 6.K.31.532/2016. szám alatt, szociális ügyben hozott közigazgatási határozat felülvizsgálata iránt folyamatban lévő perben a per tárgyalását felfüggesztette, és az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezte a súlyos fogyatékoság minősítésének és felülvizsgálatának, valamint a fogyatékosági támogatás folyósításának szabályairól szóló 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelet (a továbbiakban: R.) 1. § (5) bekezdés c) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítása és a konkrét ügyben történő alkalmazási tilalmának elrendelése végett. Az indítványt az Alkotmánybíróság a tartalma szerint bírálta el. Az indítvány szerint az R. szabálya az Alaptörvény XV. cikk (2) és (5) bekezdését, valamint a XIX. cikk (1) bekezdését sérti.
- [2] 1.1. Az indítványra okot adó ügyben a beadvány adatai szerint a Budapest Főváros Kormányhivatala T-BPP-182681-6/2015. iktatószámú határozatával 2015. szeptember 21. napján a felperes fogyatékosági támogatás megállapítása iránti kérelmét elutasította. Határozatának jogalapja a fogyatékos személyek jogairól és esélyegyenlőségük biztosításáról szóló 1998. évi XXVI. törvény (a továbbiakban: Fot.) 23. § (1) bekezdés e) pontja, továbbá az R. 1. számú melléklet 5. és 6. pontja. A felperes fellebbezése folytán eljárva az Országos Nyugdíjbiztosítási Főigazgatóság Családtámogatási Főosztálya T-KP-1684-2/2016. iktatószámú határozatával 2016. február 3. napján az elsőfokú határozatot helybenhagyta. Mindkét határozat hivatkozott arra a szakvéleményre, amely szerint a felperes nem minősül súlyosan fogyatékosnak, mivel mozgásszervi károsodása miatt a jogszabályokban nevesített segédeszköz állandó használatára nem szorul.

- [3] A felperes kereseti kérelmében indítványozta a jogerős határozat bírósági felülvizsgálatát. Egyebek mellett arra hivatkozott, hogy az R. diszkriminálja a felperest, amennyiben a jogszabály a támogatás folyósítását nem a mozgásszervi korlátozottság állapotához, hanem a mozgásszervi eredethez köti, ezzel mind az ugyanolyan mozgásszervi korlátozottsággal járó, de mozgásszervi eredetű betegséggel rendelkezőkkel szemben, mind pedig törvényes támogatás hiányában a mozgásszervi korlátozottsággal nem rendelkezőkkel szemben hátrányosan megkülönbözteti. A perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő megállapította, hogy a felperesnél a jogszabályban rögzített súlyos fogyatékos megállapításához szükséges feltételek nem állnak fenn, azaz a felperes nem minősíthető súlyos mozgásszervi fogyatékosnak, figyelemmel arra, hogy a felperesnél mozgáskorlátozottsággal járó, de nem mozgásszervi eredetű megbetegedés áll fenn az alsó végtagok vizenyője formájában, továbbá az alsó végtagi idült vizenyő az R. 1. számú melléklet 6. pontjában megfogalmazott mozgásszervi megbetegedések között nem szerepel, valamint a felperes által a helyváltoztatáshoz időnként használt segédeszköz (rollátor) nem szerepel az R. 5. pontjában felsorolt segédeszközök között.
- [4] 1.2. Az indítvány – a vonatkozó jogszabályi rendelkezések között – felidéri a Fot. 23. § (1) bekezdés e) pontját. Ennek értelmében fogyatékosági támogatásra jogosult az, akinek a mozgásrendszer károsodása, illetőleg funkciózavara miatt helyváltoztatása a külön jogszabályban meghatározott segédeszköz állandó és szükségszerű használatát igényli, vagy a külön jogszabály szerinti mozgásszervi betegsége miatt állapota segédeszközzel eredményesen nem befolyásolható (mozgásszervi fogyatékos). Hivatkozik az R. 1. § (5) bekezdés c) pontjára: eszerint mozgásszervi fogyatékosnak azt a személyt kell tekinteni, aki az 1. számú melléklet 6. pontjában meghatározott mozgásszervi betegségben szenved, és emiatt állapota segédeszközzel eredményesen nem befolyásolható. Az 1. számú melléklet 5. pontja a segédeszközöket sorolja fel. Az indítvány felhívja a fogyatékosággal élő személyek jogairól szóló egyezmény és az ahhoz kapcsolódó Fakultatív Jegyzőkönyv kihirdetéséről szóló 2007. évi XCII. törvény (a továbbiakban: Egyezmény) 2., 4. és 5. cikkét is.
- [5] Az indítvány szerint az Alkotmánybíróság már több határozatában foglalkozott az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének értelmezésével, mely során megállapította, hogy a jogegyenlőség lényege, hogy az állam mint közhatalom s mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára. Az állam joga – és egyben bizonyos körben kötelezettsége is –, hogy a jogalkotás során figyelembe vegye az emberek között ténylegesen meglévő különbségeket [61/1992. (XI. 20.) AB határozat]. Az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése továbbá különleges gondoskodásra szoruló és külön védelmet igénylő csoportként emeli ki a fogyatékosággal élőket. Az Alaptörvény e rendelkezései mellett az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy a fogyatékosággal élő magyar állampolgárok törvényben meghatározott támogatásra jogosultak.
- [6] A bíróság álláspontja szerint „a jelenleg hatályos Fot. 23. § (1) bekezdés e) pontja szerint az R. 1. § (5) bekezdés c) pontja, valamint az R. 1. sz. melléklet 6. pontjának szabályozása indokolatlanul tesz különbséget a fogyatékosági támogatást igénylő személyek között a tekintetben, hogy a támogatást igénylő személy fennálló – és jelen perben szakértő által sem vitatott – mozgáskorlátozottsággal járó állapota mozgásszervi eredetű betegségből ered-e vagy sem. A bíróság véleménye szerint a szabályozásnak nem az adott személy mozgásszervi eredetű megbetegedéséhez kellene kötnie a támogatásra jogosultság feltételét, hanem a ténylegesen fennálló, a támogatást igénylő személy mozgáskorlátozott állapotához, valamint ennek nyomán a mozgáskorlátozottság mértékéhez. A jelenlegi szabályozás a fentebb hivatkozott alaptörvényi és jogszabályi rendelkezések értelmében tehát vélhetően indokolatlanul diszkriminatív azokkal a támogatást igénylő személyekkel szemben, akiknek mozgáskorlátozott állapota nem mozgásszervi, hanem más egészségügyi problémából fakad. Mindezekre figyelemmel a bíróság az általános alkalmazási tilalom kimondását az Alaptörvény XV. cikk (2) és (5) bekezdésében foglalt egyenlőségi szabály, az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése és a 2007. évi XCII. törvény 2. cikk, 4. cikk és 5. cikkében foglalt követelmények érvényesülése érdekében kéri az Alkotmánybíróságtól.”
- [7] A bíróság indítványozta, hogy az Alkotmánybíróság állapítsa meg az R. 1. § (5) bekezdés c) pontjának alaptörvényellenességét, és mondja ki annak perbeli alkalmazhatatlanságát.

II.

- [8] 1. Az Alaptörvény érintett rendelkezései:
„XV. cikk (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.
[...]

(5) Magyarország külön intézkedésekkel védi a családokat, a gyermekeket, a nőket, az időseket és a fogyatékkal élőket.”

„XIX. cikk (1) Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegyiség, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.”

[9] 2. Az R. érintett rendelkezései:

„1. § (5) A Fot. 23. § (1) bekezdése e) pontja alkalmazása során mozgásszervi fogyatékosnak azt a személyt kell tekinteni, aki

[...]

c) az 1. számú melléklet 6. pontjában meghatározott mozgásszervi betegségben szenved és emiatt állapota segédeszközzel eredményesen nem befolyásolható.”

„1. számú melléklet a 141/2000. (VIII. 9.) Korm. rendelethez

[...]

6. Mozgásszervi fogyatékosnak kell tekinteni azt a személyt is, akinek

a) mindkét felső végtagja a manipulációs képességet olyan jelentős mértékben korlátozóan bénult, csonkolt, deformált vagy torzult, amely önmagában vagy műtéti korrekcióval alkalmas lehet alapfunkciók elvégzésére, de a felső végtag protézis használata esetén e funkciók ellátására már nem lenne képes;

b) legalább két végtagra vagy egy végtagra és a törzsre kiterjedő tartós ízületi, illetve izommerevsége, bénulása, vagy csont-, illetve ízületi deformitása van, amennyiben ez az állapot a mozgást vagy az érintett testrészek használatát súlyos mértékben akadályozza;

c) túlmozgással együttjáró súlyos mozgáskoordinációs zavara a járást vagy a motoros képességeket jelentős mértékben akadályozza.”

III.

[10] A bírói kezdeményezés nem megalapozott.

[11] 1. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Abtv. 25. és 52. §-ában előírt feltételeknek eleget tesz {vö. 3058/2015. (III. 31.) AB végzés, Indokolás [8]–[24]; 2/2016. (II. 8.) AB határozat, Indokolás [26]–[28]; 3064/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [8]–[13]}. A bírói kezdeményezés szerint a támadott szabályt az eljárásban alkalmazni kell, az eljárás felfüggesztése megtörtént, és az indítvány a megsemmisítés jogkövetkezményére is kiterjedő alaptörvény-ellenesség megállapítására irányul.

[12] A beadvány ugyanakkor felhívta az Egyezmény több cikkét is, és – az indítvány szóhasználata szerint – az ezekben „foglalt követelmények érvényesülése érdekében” kérte az általános alkalmazási tilalom kimondását az Alkotmánybíróságtól. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány ebben a részében nem felel meg az Abtv. 52. § (1b) bekezdés a), d)–f) pontjaiban foglaltaknak, mert nem tartalmazza a nemzetközi szerződésbe ütközés vizsgálatáról szóló hatáskör megjelölését, a nemzetközi szerződés megsértett rendelkezéseit; indokolást arra nézve, hogy a sérelmezett jogszabály miért ellentétes a nemzetközi szerződéssel, valamint a kifejezett kérelmet a jogszabály nemzetközi szerződésbe ütközése megállapítására és megsemmisítésére, ezért ezt érdemben nem vizsgálta.

[13] 2. Az indítványt az Alkotmánybíróság a tartalma szerint bírálta el és azt vizsgálta, hogy az R. szabálya az Alaptörvény XV. cikk (2) és (5) bekezdését, továbbá a XIX. cikk (1) bekezdését sérti-e.

[14] Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdése alapján Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés nélkül biztosítja. A hátrányos megkülönböztetés tilalma nem jelenti minden megkülönböztetés tilalmát, a tilalom elsősorban az alkotmányos alapjogok terén tett megkülönböztetésekre terjed ki. Személyek közötti, alaptörvényesítő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alaptörvény-ellenes, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Rámutatott az Alkotmánybíróság arra is, hogy az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás

alkotmányellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint észszerű indoka, vagyis önkényes {lásd összefoglalóan: 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32]}. Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének ezt az értelmezését követte a 32/2015. (XI. 19.) AB határozat is (Indokolás [78]–[80] és [91] bekezdései).

- [15] Az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésének második mondata rögzíti, hogy minden magyar állampolgár – a tételesen felsorolt élethelyzetek esetén – törvényben meghatározott támogatásra jogosult. A (2) bekezdés tehát nem pontosan meghatározott mértékű támogatáshoz biztosít alanyi jogot, hanem lehetővé teszi az (1) bekezdésben tételesen felsorolt élethelyzetek szerinti és a nem ilyen, hanem a más okból rászoruló szociális biztonsága megvalósításának elkülönült szabályozását. Az élethelyzetek felsorolásának alkotmányjogi jelentőségét mutatja, hogy Magyarország Alaptörvényének negyedik módosítása a 21. cikk (1) bekezdés h) pontjával a XIX. cikk (1) bekezdésében a „rokkantság” szövegrész helyébe a „rokkantság, fogyatékoság” szöveget léptette. Az Alkotmánybíróság megállapítja, hogy a vizsgált ügyben az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése alapján támogatásra jogosultságot megalapozó tulajdonság a rokkantság, fogyatékoság; az ilyen helyzetben lévő személyek védelemre szorulnak. Az Alaptörvény e cikke együtt említi a rokkantságot és a fogyatékoságot. A közfelfogás szerint a rokkantság a testi vagy szellemi teljesítőképesség tartós befolyásoltsága, amely betegségen vagy fogyatékoságon alapul, és amely tartósan vagy átmenetileg a munka- vagy foglalkoztatási képesség hiányához is vezet. A rokkantság a munka világához kötődik, a munka- vagy foglalkoztatási képesség (számos okból előállható) hiányához tapad. A bírói kezdeményezésben említett Egyezmény 1. cikke szerint „fogyatékosággal élő személy minden olyan személy, aki hosszan tartó fizikai, értelmi, szellemi vagy érzékszervi károsodással él, amely számos egyéb akadállyal együtt korlátozhatja az adott személy teljes, hatékony és másokkal egyenlő társadalmi szerepvállalását.” A fogyatékoság fogalmát az Egyezmény széles körben határozza meg; az kiterjed a mentális zavarra, a fizikai, érzékszervi károsodásra. A fogyatékoság fogalmának meghatározásai – amelyeket a nemzeti törvények és más szabályok rögzítenek – nagymértékben különböznek egymástól az Európai Unió tagállamaiban. Az, hogy ki minősül fogyatékos személynek, a jogszabályok értelmező rendelkezéseire tartozó, jogalkotói értelmezést igénylő kérdés. Ennek a jogalkotói értelmezésnek összhangban kell állnia az Alaptörvénnyel; a jogszabály felülvizsgálata az Alkotmánybíróság hatáskörébe tartozik.
- [16] 3. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy a fogyatékoság fogalmának meghatározása mindaddig nem áll ellentétben az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésével, amíg az nem önkényes. Az R. a súlyos fogyatékoság minősítéséhez tartalmaz előírásokat. Az R. látási, hallási, értelmi, mozgásszervi fogyatékoságot szabályoz, és meghatározza, kit kell autistának, továbbá kromoszóma-rendellenességgel élő személynek tekinteni, egyebek között a fogyatékosági támogatásra jogosultság szempontjából. A fogyatékosági támogatás célja, hogy – a személy jövedelmétől függetlenül – anyagi segítséggel járuljon hozzá a súlyosan fogyatékos állapotból eredő társadalmi hátrányok mérsékléséhez. Az R. a mozgásszervi fogyatékoságnál együttesen van figyelemmel az állapotot előidéző okokra és ezeknek a következményére.
- [17] Az Alaptörvény XIX. cikke két esetben jogosultságról szól: a XIX. cikk (4) bekezdése állami nyugdíjra való jogosultságot említi, melynek feltételeit törvény állapítja meg, a másik eset pedig a XIX. cikk (1) bekezdésének idézett második mondata a támogatásra jogosultságról. A felsoroltak azok az élethelyzetek, amelyekre szabottan törvényben alanyi jogon járó juttatásokat kell bevezetni, illetve fenntartani. Ebből az következik, hogy jöllehet a XIX. cikk jellemzően államcélokról és nem alapvető jogokról szól, az Alaptörvénynek ez a cikke alaptörvényi háttérrel ad a felsorolt élethelyzetekre vonatkozó jogszabályoknak. Azonban a törvényi feltételek részletei vagy a jogosultság feltételei mint konkrét részletszabályok nem az Alaptörvényből következnek, az alaptörvényi háttér csak azt jelenti, hogy az elvont jogosultság az Alaptörvényből ered {28/2015. (IX. 24.) AB határozat, Indokolás [34]}.
- [18] A „fogyatékoság” kifejezésnek a jelző nélküli alaptörvényi használata széles mozgásteret enged a jogalkotónak abban, hogy milyen nézőpontból határozza meg a „fogyatékoság” tételes jogi fogalmát. Hasonlóképpen mérlegelheti a jogalkotó, hogy a fogyatékoság mértékéhez, élettani eredetéhez, időbeni tartósságához milyen következményt kapcsol. A „fogyatékoság” meghatározható a társadalom nézőpontjából (fogyatékos az, akit a társadalom ilyennek tekint), és meghatározható orvosi nézőpontból is (fogyatékos az, aki orvosi szempontból fogyatékos). Valamely fogyatékoság minősítésének feltételei nem vezethetők le közvetlenül az Alaptörvény XIX. cikkéből. Ugyanakkor a jogalkotó nem választhat olyan megoldást, amely teljesen, kivételt nem tűrően, mérlegelést kizáróan fogalmi ellentétben áll az Alaptörvény szóhasználatának a szavak általánosan elfogadott jelentése szerinti tartalmával. Az Alkotmánybíróság által megválaszolandó kérdés az, hogy következik-e

- az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdéséből kényszerítően az, hogy önmagában a helyváltoztatás súlyos elnehezedéséhez kössön a jogalkotó az ilyen személyek támogatására szánt valamilyen rendszeres juttatást.
- [19] Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének alkalmazásában nem minősíthető önkényesnek az indítványban felhívott érvek alapján az, hogy az R.-ben a jogalkotó a súlyos fogyatékosokhoz, a nagy fokú fizikai, értelmi, szellemi vagy érzékszervi károsodáshoz köti a fogyatékos fogalmát. Ez ugyanis olyan orvosi szakkérdés, amelynek értékelése nem tartozik az Alkotmánybíróság – és az általános hatáskörű bíróságok – hatáskörébe. Az R. hatályos tartalma tehát nem ellentétes a XV. cikk (2) bekezdésével, mivel nem állapítható meg, hogy a támogatásra jogosított személyek között indokolatlanul tenne különbséget.
- [20] A mozgásszervi betegségből eredő fogyatékos személyek támogatásának az Alaptörvény XIX. cikkén alapuló oka az, hogy a társadalmi tapasztalat szerint az ilyen személyek mozgása, közlekedése, helyváltoztatása, a társadalom életében részvétele ténylegesen súlyosan elnehezedett. A mozgásszervi betegségből eredő fogyatékosokban szenvedő – az R. értelmében helyváltoztatásra jellemzően a felsorolt segédeszközöket állandóan és szükségszerűen használó vagy ágyhoz kötött vagy az R. 1. számú melléklet 6. pontjában említett – személyek objektív, tárgy szerinti ismérvek alapján nem feltétlenül tekinthetők összehasonlítható vagy azonos helyzetben lévőeknek a nem fogyatékos, de mozgásukban, helyváltoztatásukban, közlekedőképességükben más okokból korlátozott személyekkel. Az R. hatályos tartalma tehát nem ellentétes a XIX. cikk (1) bekezdésével, mivel éppen azt hajtja végre.
- [21] Hasonlóképpen nem ellentétes az R. a XV. cikk (5) bekezdésével sem, mivel az nem meghatározott jogosultságot biztosít, hanem az abban megjelölt személyi kört kedvezményben részesítő jogszabály megalkotását írja elő. Az R. mint ilyen jogszabály tehát éppen az Alaptörvény rendelkezését hajtja végre.
- [22] A fentiekre tekintettel az Alkotmánybíróság az R. 1. § (5) bekezdés c) pontja alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló indítványt elutasította.
- [23] 4. Az Alkotmánybíróság ugyanakkor azt is megállapította, hogy az indítványozó bíró által feltárt jogszabályi környezet valóban nincs összhangban az Alaptörvénnyel. Az összhang hiányát azonban nem az R. hatályos tartalma, hanem annak hiányossága okozza. A nem mozgásszervi fogyatékos, de mozgásában, helyváltoztatásában, közlekedőképességében és ennek folytán a társadalom életében való részvételben más okokból súlyosan korlátozott személyek bizonyosan a XIX. cikk (1) bekezdésében írt élethelyzetek szerinti védendő körbe tartoznak. Ez nem azt jelenti, hogy az államnak a mozgásszervi és nem mozgásszervi betegségből eredő mozgási fogyatékos személyek számára mindenben azonos támogatást kell nyújtania, de azt igen, hogy a jogi szabályozásnak a fogyatékosok nyitott és befogadó meghatározását kell tartalmaznia. Nem lehet teljesen kizárni a mozgásban fogyatékosnak minősülő személyek közül azokat, akiknél ez az állapot nem mozgásszervi, hanem más betegségből ered, és ugyanígy a mozgáshoz használt segédeszközök köre sem szűkíthető le tételes felsorolásra. A különféle szakpolitikai területek (a diszkriminációellenes törvények, a foglalkoztatási intézkedések és a juttatási rendszerek) különböző fogyatékosfogalmakat alkalmazhatnak. A juttatási rendszerek jelenleg is általában jövedelempótló támogatásra és segélyekre, másrészt a mindennapos életvitelhez szükséges tevékenységet támogató ellátásokra épülnek; ez a közlekedési költségek megtérítésétől az intézményi gondoskodásig terjed. Az Alaptörvény „fogyatékos” esetére támogatásra jogosultságot ír elő. Ebbe, amint azt az R. is tartalmazza, beletartozik a mozgás- és közlekedőképesség olyan csökkent volta, amely a mindennapi életvitelt súlyos mértékben nehezíti vagy akadályozza. Nincs olyan ok, amely a közlekedőképességükben a mozgásszervi fogyatékosokkal azonos mértékben, de nem mozgásszervi betegségből eredően korlátozott személyek támogatásra jogosultságát kizárja. Ezeknek a személyeknek a támogatására nincs jelenleg támogatási forma. Ez nem egyeztethető össze az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésével. Az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése az állam kötelességévé teszi, hogy a fogyatékkal élőket külön intézkedésekkel védje. A közlekedőképességükben súlyosan korlátozott, ezzel a fogyatékkal élő személyek védelmére vonatkozó támogatási forma hiánya az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdésével sem egyeztethető össze.

- [24] Az Abtv. szabályai szerint az indítványozó bíró a mulasztás kiküszöbölését nem indítványozhatta, az Alkotmánybíróság viszont az indítvány tartalma alapján azt vizsgálhatja. A fentiekre tekintettel ezért az Alkotmánybíróság – az Abtv. 46. § (1) bekezdése alapján – hivatalból eljárva mulasztással előidézett alaptörvény-ellenesség fennállását állapította meg, és a mulasztást elkövető jogalkotót felhívta feladatának teljesítésére.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
előadó alkotmánybíró

Alkotmánybírósági ügyszám: III/8/2018.

Dr. Dienes-Oehm Egon alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [25] Az alábbi értelmezéssel és indokolási kiegészítésekkel el tudom fogadni a határozat 1. pontját, amely – hivatalból való eljárás alapján – mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet állapít meg. A rendelkezés megfogalmazása ugyanis egyértelművé teszi, hogy a XIX. cikk (1) bekezdésében – a határozat indokolásából is kitűnően – nem alapvető jogokról, hanem kizárólag államcélról van szó. Ugyanakkor ez a rendelkezés alaptörvényi háttérrel ad az ott felsorolt élethelyzetekre vonatkozó jogszabályoknak. Közvetlenül tehát az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése önmagában nem lehet alaptörvény-ellenesség okozója, az államcél megvalósítását célzó törvény, illetőleg az azt végrehajtó jogszabály azonban már lehet alaptörvény-ellenes, amennyiben alapjogot sért.
- [26] El tudom fogadni azt is, hogy a jelen ügyben a XIX. cikk (1) bekezdésében foglalt államcél részleges megvalósítása során a XV. cikket sértő, mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség keletkezett az R. 1. § (5) bekezdésének megalkotásával, miután a szóban forgó jogszabály a támogatás folyósítását nem a mozgásszervi korlátozottság állapotához, hanem annak eredetéhez köti. Vitathatónak tartom azonban e diszkriminációt az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdésére alapozni, mivel az államcél határoz meg. Álláspontom szerint alaptörvényi háttérrel rendelkező jogosultságot érintő alaptörvény-ellenes megkülönböztetés ebben az esetben csak az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése alapján vezethető le.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

[27] A párhuzamos indokoláshoz csatlakozom.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [28] A rendelkező részt támogatom, de az indokolás egyes részeivel nem tudok egyetérteni. Ez a szembenállás azonban nem akadályozta meg, hogy a jelenlegi indokolás mellett is megszavazzam a döntéstervezetet, és csak párhuzamos indokolásban fejtsem ki szembenállásomat.
- [29] Nem értek egyet a határozat III. részének 3. pontjában (Indokolás [17] és köv.) kifejtett értelmezéssel a XIX. cikk (1) bekezdése egészét és különösen annak második mondatát illetően. Ez a bekezdés két elkülönülő mondatában eltérő rendelkezéseket tartalmaz, az első mondatában alkotmányos értéként rögzíti azt, hogy az állam minden állampolgára vonatkozásában a szociális biztonság megteremtésére törekszik, mintegy annak maradékként, hogy a korábbi Alkotmány még elismerte a szociális biztonsághoz való jogot. A bekezdés második mondata azonban kiemel hét személyi kört, és e kör tagjai számára a szociális támogatáshoz való jogot rögzíti. Ebből a háttérből szemlélve értelmetlennek kell minősíteni azt a – korábbi alkotmánybírói határozatban is megtalálható – állítást, miszerint ezen alaptörvényi bekezdés „jellemzően államcélokról és nem alapvető jogokról szól”. Ez ugyanis csak az első mondatot tekinti „a” bekezdés tartalmának. Ugyanígy elfogadhatatlan számomra ebben az indokolási részben annak állítása, hogy az említett hét személyi kör számára nem alapvető jogot ad a szociális támogatásra a bekezdés második mondata, hanem csak „alaptörvényi háttérrel ad a felsorolt élethelyzetekre vonatkozó jogszabályoknak.” Ez a megfogalmazás – leértékelve az itteni alapvető jogbiztosítást – úgy állítja be az itteni szociális támogatásra jogosultságot, mintha a többi alapvető joggal szemben itt a „törvényben meghatározott támogatásra jogosultság” említése egy csökkentett értékű rögzítést jelentene, és ez nem éri el ezért az „alapvető jog” szintjét. Ám ha a szemünk elé vesszük az alaptörvényi Szabadság és Felelősség rész alapvető jogi katalógusa elé illesztett I. cikk (3) bekezdését, mely minden alapvető jogra vonatkoztatva rögzíti, hogy az itteni alapvető jogi deklarációk alapján a részletes szabályokat a törvények állapítják meg, akkor a XIX. cikk (1) bekezdésének második mondatában ennek megismételt szerepeltetését nem lehet az alapvető jogi jelleg megvonásaként és pusztán csak alaptörvényi háttérként degradálásként értelmezni. Ha pedig a rokkantsági támogatásra jogosultságra alapvető jogot adott ez a rendelkezés, akkor bár a rokkantság mértéke és más különbségei alapján differenciálhat a törvényalkotó, de valamilyen mértékű támogatást mindenképpen biztosítania kell a körhöz tartozóknak ahhoz, hogy az Alkotmánybírói felülvizsgálata ezt Alaptörvénnyel összhangban állónak minősítse.
- [30] Nem értek egyet a határozat III. részének 2. pontjában (Indokolás [14] és köv.) található, diszkriminációtilalmat illető értelmezéssel sem. Erre nem is lenne szükség a jelen esetben a megítélésem szerint az alkotmányos mulasztás megállapításához, hisz a XIX. cikk (1) bekezdésének második mondatának előbb tárgyalt értelme bár megengedi a különbségtételt az említett hét személyi körön belül, de a szociális támogatásból kizárásig nem mehet el ez a különbségtétel egyetlen körön belüli taggal szemben sem. Így már ez megalapozza a jelen esetben az alkotmányos mulasztás megállapítását. Ám nemcsak főlöszleges a diszkriminációtilalom a tervezetben, hanem tartalmilag az „általános egyenlőségi joggá” kibővítve számomra elfogadhatatlan érvelést erősít meg a jövő alkotmánybírói döntései számára, melyek a hazai alkotmánybírói gyakorlatban sajnálatos módon nagy mértékben átveszik az alaptörvényi szabályozásra támaszkodó elemzés hivatkozási szerepét, és maguk lépnek az alaptörvényi felülvizsgálat bázisának szerepébe. Ezért kell kifogásolni, hogy az indokolás e helyen a hátrányos megkülönböztetés tilalmát „elsősorban” vonatkoztatja az alapvető jogokra, miközben az Alaptörvény ténylegesen csak az alapvető jogokra vonatkoztatja ezt, és ezzel a határozati indokolás által is alkalmazott érvelési formula megindítja az Alkotmánybírói törvényfelülvizsgálatának kiterjesztését az egész jogrendszerre. De ugyanígy, miközben a XV. cikk (2) bekezdése még az alapvető jogokat illetően is csak a felsorolt tartós, személyben rejlő tulajdonság és személyiségvonás esetén tiltja meg a megkülönböztetést, addig a tervezet, folytatva a korábbi alkotmánybírói határozatok hibás gyakorlatát, a „homogén csoport” fikciója alapján próbálja megvizsgálni, hogy a demokratikus törvényhozó különböző szempontú különbségtevései „homogén csoporton” belülinek minősülnek-e. Majd mindig akad még a testületen belül is, aki a többséggel szemben meggyőződéssel állítja egy-egy esetben, hogy nagyon is volt a vitatott törvényhozói megkülönböztetés mögött reális különbség, és így

tagadja, hogy a „homogén csoport” minősítés az adott esetben elfogadható. Ténylegesen azonban az a helyzet álláspontom szerint, hogy „homogén csoport” a realitásban soha nincs – két azonos helyzetben levő ember sincs –, hanem csak a megítélő testületünk tagjainak többsége tekinti konszenzussal úgy, hogy a sok-sok reális különbség nem lényeges, és ezért ez a konszenzus konstruálja meg a homogéncsoport-minősítést, és mondja ki a törvényhozás által szem előtt tartott különbségtevésével szemben, hogy az önkényes volt. Mivel pedig az alkotmánybírói többség felett már nincs felettes instancia, mely az ő homogéncsoport-konstrukcióját söpörhetné felre, így megszilárdul, hogy homogén csoportok pedig kétséget kizáróan vannak, és azt mindenkinek tiszteletben kell tartani.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes alkotmánybíró különvéleménye

- [31] Nem értek egyet a rendelkező részben foglalt döntéssel az alábbiakban kifejtett indokok miatt.
- [32] 1. Az Alkotmánybíróság már korai gyakorlatában kiemelte, hogy jóllehet az alkotmányos rendelkezések az állampolgárok védelmét és a róluk való gondoskodást kötelezővé teszik, „[a]z alaptörvény azonban a védelem és a gondoskodás jogintézményeit és mértékét részletesen nem tartalmazza. Az alkotmányi előírások megvalósítása – számos feltételtől függően – változó és folyamatos törvényhozási, jogalkalmazási, önkormányzati és társadalmi feladat.” (1588/B/1991. AB határozat, ABH 1994, 510, 511.) Ezek a megállapítások álláspontom szerint az Alaptörvény rendelkezései alapján is irányadónak tekinthetők.
- [33] A Fot. általános indoklása szerint a fogyatékos személyek esetében „hátrányaik kompenzálásával” „a társadalom legfőbb célja az lehet, hogy [...] hozzájáruljon esélyeik kiegyenlítéséhez.” A fogyatékosági támogatásról szóló jogszabályok megalkotásával az állam az érintettek esélyegyenlőségét kívánta elősegíteni, a támogatás, tehát az objektíve meglévő hátrányok mérséklését célozza. Az Alkotmánybíróság kifejezetten a fogyatékosági támogatással összefüggésben rámutatott arra is, hogy a megkülönböztetés tilalma arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként – egyenlő méltóságú személyként – kell kezelnie, vagyis az emberi méltóság alapjogán nem eshet csorba (462/B/2002. AB határozat, ABH 2002, 1384, 1388.).
- [34] Véleményem szerint a jelen ügyben is e szempontot kell az alkotmányossági vizsgálat kiindulópontjának tekinteni. Az Alaptörvény rendelkezései alapján, úgy gondolom, ez a vizsgálat elsőként annak a kérdésnek az eldöntését foglalja magában, hogy a megkülönböztetés alkotmányossági szempontjai az Alaptörvény XV. cikk (1) vagy (2) bekezdéséhez igazodnak.
- [35] 2. Az Alaptörvény hivatkozott rendelkezéseivel összefüggésben az Alkotmánybíróság – álláspontom szerint ebben az ügyben is irányadó korábbi gyakorlata szerint – jellemzően arra mutatott rá: „[a] jogegyenlőség lényege, hogy az állam mint közhatalom, s mint jogalkotó köteles egyenlő elbánást biztosítani a területén tartózkodó minden személy számára. Ebben az összefüggésben nem tehet különbséget közöttük faj, szín, nem, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerint.” [61/1992. (XI. 20.) AB határozat, ABH 1992, 280–282.]
- [36] Hangsúlyozta ugyanakkor az Alkotmánybíróság, hogy „[a]z Alkotmány[ban] foglalt tilalom nem csak az emberi, illetve az alapvető állampolgári jogokra irányadó, hanem e tilalom – amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot – kiterjed az egész jogrendszerre, ideértve azokat a jogokat is, amelyek nem tartoznak az emberi jogok, illetőleg az alapvető állampolgári jogok közé.” [61/1992. (XI. 20.) AB határozat, ABH 1992, 280–282.]
- [37] Az Alkotmánybíróság ezáltal elhatárolta az általános jogegyenlőségi szabályt a megkülönböztetésnek attól az esetétől, amelynek során a megkülönböztetés alapvető jogot érint. Álláspontom szerint az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése [az általános (jog)egyenlőségi szabály] és (2) bekezdése [(alapvető jogot érintő) hátrányos megkülönböztetés tilalma] e megkülönböztetéshez igazodik. Abban az esetben tehát, ha az állított hátrányos megkülönböztetésnek van alapjogi vonatkozása, annak alkotmányosságát a XV. cikk (2) bekezdésében foglaltak szerint kell értékelni, míg ha ilyen alapjogi vonatkozás nem merül fel, akkor a XV. cikk (1) bekezdésében foglalt általános jogegyenlőségi szabály szerint kell vizsgálni a megkülönböztetést.

- [38] Ha a megkülönböztetés nem alapvető jog tekintetében történt, az Alkotmánybíróság azt akkor tekinti alaptörvényellenesnek, „ha a jogalkotó önkényesen, ésszerű indok nélkül tett különbséget az azonos szabályozási kör alá vont jogalanyok között”. [30/1997. (IV. 29.) AB határozat, ABH 1997, 130.] Ehhez képest ha a megkülönböztetés az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésén alapul, az „az általános egyenlőségi szabályhoz képest szigorúbb vizsgálatot követel” [42/2012. (XII. 20.) AB határozat, Indokolás [38]–[41]].
- [39] Álláspontom szerint az adott ügyben a megkülönböztetés nem alapvető jogok vonatkozásában történt, ezért a megkülönböztetés alkotmányosságát az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése alapján kellett volna vizsgálni.
- [40] 3. A megkülönböztetés érdemi vizsgálatával összefüggésben pedig nem értek egyet azzal a megállapítással, hogy „[a] mozgásszervi betegségből eredő fogyatékoságban szenvedő – az R. értelmében helyváltoztatásra jellemzően a felsorolt segédeszközöket állandóan és szükségszerűen használó, vagy ágyhoz kötött, vagy az R. 1. számú melléklete 6. pontban említett – személyek objektív, tárgy szerinti ismérvek alapján nem feltétlenül tekinthetők összehasonlítható, vagy azonos helyzetben lévőknek a nem fogyatékos, de mozgásukban, helyváltoztatásukban, közlekedőképességükben más okokból korlátozott személyekkel.”
- [41] Azt gondolom, hogy a határozat nem tárja fel megfelelően a konkrét esetben irányadó csoportképző ismérveket. Az indítványozó kifogásaiból kiindulva – amely szerint a szabályozás indokolatlanul tesz különbséget a mozgásszervi fogyatékos fogalmának a meghatározásakor a mozgásszervi korlátozással élő személyek körén belül azon az alapon, hogy állapotuk meghatározott mozgásszervi eredetű betegségből vagy más körülményből fakad – ugyanis véleményem szerint meghatározható olyan csoportképző ismérv, amely a szabályozás szempontjából relevanciával bír, és amely alapján egyúttal az érintett két csoport tagjait azonos helyzetűnek kell tekinteni: mindkét csoport tagjai mozgáskorlátozottsággal élnek.
- [42] 4. Az Alkotmánybíróságnak a homogén csoport meghatározását követően kellett volna vizsgálnia a különbségtétel ésszerűségét vagy önkényes voltát. Ebben a körben fontosnak tartom kiemelni az Alkotmánybíróság korábbi gyakorlatából a következőket.
- [43] Az Alkotmánybíróság több határozatában utalt arra, hogy az alkotmányi feladatok és a szociális jogok megvalósításának eszközei és mértéke tekintetében a jogalkotó viszonylag nagy szabadságot élvez. Ebből következően önmagában nem eredményez alkotmányellenességet az, ha a jogalkotó a fogyatékosok különböző csoportjai közül a fogyatékoság súlyossága, az egészségkárosodás mértéke alapján tesz különbséget a támogatásra való jogosultság alanyi körének meghatározásakor. Az Alkotmánybíróság az 553/B/1994. AB határozatában hangsúlyozta ezért, hogy „[a]z Alkotmány[ból] [...] nem következik, hogy a jogegyenlőség biztosítása a különböző hátrányos csoportok számára azonos és egyenlő támogatást jelent.” (ABH 1997, 783.)
- [44] Az Alkotmánybíróság a fentiek mellett következetesen hangsúlyozta azt is, hogy a különböző társadalmi csoportok esélyeinek egyenlőségét nem egy-egy jogszabály vagy állami intézkedés, hanem jogszabályok és állami intézkedések rendszere révén lehet biztosítani, illetve az állam ilyen módon járulhat hozzá az esélyegyenlőség megteremtéséhez, vagy legalábbis az egyenlőtlenségek csökkentéséhez. (pl. 725/B/1991. AB határozat, ABH 1992, 663, 664.; 553/B/1994. AB határozat, ABH 1997, 773, 783.)
- [45] A hivatkozott alkotmánybírói gyakorlatra tekintettel különösen indokoltnak tartottam volna, hogy az Alkotmánybíróság a bírói kezdeményezéssel támadott szabályozás alkotmányossági vizsgálatával összefüggésben egyértelműen tárja fel a szabályozás rendszerét. Ennek keretében az R. 1. § (5) bekezdés c) pontjának vizsgálata mellett fontosnak tartottam volna a hivatkozott szabályozás egészét, vagyis a), b) és c) pontok egymásra tekintettel történő vizsgálatát is. A szabályozás rendszerének kialakítására vonatkozóan szükségesnek tartottam volna megkeresni a jogalkotót, különös tekintettel arra, hogy a hatályos szabályozás tartalmát megállapító 2003. évi IV. törvény 60. §-ának normaszöveg-javaslatához fűzött indokolás kiemelte: „[a] mozgásszervi fogyatékoságot a törvény úgy határozza meg, hogy azoknak a fogyatékos embereknek az esetében, akiknek állapota segédeszköz használatával sem befolyásolható eredményesen, figyelembe veszi azokat az okokat is, amelyek a súlyosan fogyatékos állapot kialakulásához vezettek. Ezzel az eddigi – kizárólag meghatározott segédeszköz állandó és szükségszerű használatához kötött – minősítési rendszertől eltérően az állapot vizsgálatának a támogatásra való jogosultság megállapításához szükséges jogszabályi keretfeltételeit teremti meg.”
- [46] A szabályozás rendszerének és indokainak feltárása mellett indokoltnak tartottam volna megvizsgálni azt is, hogy a kifogásolt jogszabályi rendelkezés milyen értelmezési tartalommal érvényesül a bírói gyakorlatban (pl. KGD 2017.65).

- [47] Véleményem szerint az Alkotmánybíróság a fentiek szerint lefolytatott vizsgálat eredményeként tudott volna megalapozottan állást foglalni abban a kérdésben, hogy valóban indokolt-e az Abtv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmény alkalmazása a konkrét ügyben.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László alkotmánybíró különvéleménye

- [48] Bár az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének f) pontjával kapcsolatos korábbi alkotmánybírói gyakorlattól eltérve a bírói kezdeményezés érdemi vizsgálatát a különvéleményem 1. pontjában kifejtettek alapján el tudom fogadni, azonban a határozattal a különvéleményem 2–4. pontjaiban részletezett okok következtében nem értek egyet.
- [49] 1. A határozatból egyértelműen megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pontjában foglalt eljárási követelmény értelmezése tekintetében a korábbiakhoz [3175/2014. (VI. 18.) AB végzés; 3001/2015 (I. 12.) AB határozat; 3058/2015. (III. 31.) AB végzés; 3122/2015 (VII. 9.) AB végzés] képest eltérő értelmezést tett magáévá. Ehhez magam is csatlakozni tudok, követve azt az irányadóvá váló szemléletet, amely szerint az Abtv. 25. § (1) bekezdése alapján előterjesztett indítványokban megfogalmazott kérelmeket tartalmuk, azaz az indítványozó indítványból vélelmezhető szándéka szerint kell értelmezni, függetlenül a kérelmekben megjelenő konkrét szóhasználatától. Ebből következően el tudom fogadni, hogy az Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pontjában foglalt azon követelmény, miszerint az indítványnak kifejezett kérelmet kell tartalmaznia a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy bírói döntés megsemmisítésére, azáltal is teljesítettnek tekintendő, ha az indítványozónak a megsemmisítésre irányuló szándéka az indítványból – ennek kifejezett megfogalmazása nélkül is – megállapítható. Erre tekintettel a jelen esetben az Abtv. 25. § (1) bekezdésére alapított bírói kezdeményezés előterjesztése már önmagában is kielégítette az 52. § (1b) bekezdés f) pontjában előírt eljárási követelményt.
- [50] 2. Az Alaptörvény XIX. cikkének (1) bekezdéséből nézetem szerint az következik, hogy a fogyatékoság ténye az, amely a törvényben meghatározott támogatásra jogosítja a fogyatékosággal élőket. A jogalkotó szabadsága széles körű abban a kérdésben, hogy milyen mértékű, időtartamú fogyatékoság esetén nyújt támogatást, ugyanakkor a szabályozás értelemszerűen nem lehet ellentétes az Alaptörvénnyel; a jogalkotó mozgásteret tehát nem korlátlan. Ilyen korlátot képező alaptörvényi rendelkezésnek tekinthető a bírói kezdeményezésben megjelölt Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének rendelkezése is, vagyis észszerű indok nélkül nem tehet a jogalkotó különbséget a mozgásukban ugyanolyan fokban korlátozottak között egyéb szempontok (így pl. a mozgáskorlátozottságot okozó betegség eredete) alapján. Nem zárható ki azonban a problémának az indítványozótól eltérő, más megközelítése sem. A Fot. 23. § (1) bekezdés e) pontja és a végrehajtására kiadott R. 1. § (5) bekezdése [ideértve annak az indítvány által nem támadott a) és b) pontját] a „mozgásszervi fogyatékos” fogalmát ugyanis nem kizárólagosan a fogyatékoság mozgásszervi betegség eredetéhez köti, hanem ideérti pl. azt is, ha a mozgásában korlátozott meghatározott eszközök állandó és szükségszerű használatára szorul. Azt, hogy a Fot., illetve az R. által meghatározott személyi kör teljes mértékben lefedi-e azoknak a jogosultaknak a körét, akik mozgásukban ugyanolyan (meghatározott) mértékben korlátozottak (ám ez a korlátozottságuk nem ugyanarra az okra vezethető vissza), nézetem szerint az indítvány elbírálása előtt vizsgálni kellett volna, egyben ennek eldöntéséhez a jogalkotó megkeresése is adalékkal szolgálhatott volna. A jogalkotó megkeresését azért is mellőzhetetlennek tartottam, mert a diszkriminációra hivatkozó panaszok elbírálása kapcsán általában szükségesnek tartom a jogalkotó megkeresését arra nézve, hogy a szabályozásban jelentkező különbségtételnek tudja-e észszerű, elfogadható magyarázatát adni. (A jelen esetben ilyen észszerű indok lehet pl., ha az érintett személy az alapbetegsége okán jogosult a fogyatékosági vagy egyéb, ahhoz hasonló támogatásra.)
- [51] A jogalkotó megkeresése hiányában ezeket a kérdéseket nem látom megfelelően tisztázottnak, és a határozatban foglalt döntéseket (sem a szabályozás hiányosságának megállapítását, sem a bírói kezdeményezés elutasítását) nem látom kellőképpen megalapozottnak.

- [52] 3. Az előbbiektől függetlenül a jogalkotói mulasztás megállapítását a meghivatkozott alaptörvényi cikkek tükrében elvi szinten sem tudom osztani. Mivel az Alaptörvény XV. cikk (5) bekezdése államcél és nem alapjogot (Alaptörvényben biztosított jogot) fogalmaz meg, ezért nézetem szerint nem vezethető le belőle az ezen rendelkezést sértő, mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenesség. Jóllehet az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdéséből jogalkotási kötelezettség keletkezik, azonban annak tartalmát – a különvéleményem 2. pontjában kifejtett korlátokon túl – az Alaptörvény nem határozza meg, így ezen rendelkezés alapján sem látom megállapíthatónak az alaptörvény-ellenes mulasztást.
- [53] 4. A különvéleményem 2. és 3. pontjaiban kifejtettek alapján tehát nézetem szerint az Alkotmánybíróság nem állapíthatott volna meg mulasztásban megnyilvánuló alaptörvény-ellenességet. További vizsgálat mellett, a jogalkotó indokait is megismerve kellett volna döntenie arról, hogy fennáll-e megkülönböztetés a fogyasztóssági támogatásra jogosultság szempontjából a korlátozottságot okozó betegség eredete szerint, és ha igen, van-e ennek észszerű indoka. Ennek alapján kerülhetett volna sor a bírói kezdeményezés elutasítására vagy az R. kifogásolt rendelkezésének a megsemmisítésére.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Az Alkotmánybíróság 2/2018. (IV. 6.) AB határozata a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvénnyel kapcsolatos alkotmányossági követelmény megállapításáról

Az Alkotmánybíróság teljes ülése jogszabály alaptörvény-ellenességének megállapítására irányuló bírói kezdeményezés tárgyában – *dr. Dienes-Oehm Egon, dr. Pokol Béla és dr. Stumpf István* alkotmánybírók párhuzamos indokolásával, valamint *dr. Czine Ágnes és dr. Salamon László* alkotmánybírók különvéleményével – meghozta a következő

h a t á r o z a t o t:

1. A megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény 1. § (2) bekezdése 3. pontja második fordulata alkalmazása során az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdéséből és XIX. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy a havi átlagjövedelem számításának szabályát valamennyi olyan ellátásra jogosult alkalmazni kell, aki a referenciaidőszak kezdetét követően rendelkezik legalább 180 naptári napi, egészségbiztosítási járulékfizetés alapját képező jövedelemmel.
2. Az Alkotmánybíróság a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény 1. § (2) bekezdés 3. pontja második fordulata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére, továbbá a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság előtt 22.M.817/2017. számon folyamatban levő ügyben történő alkalmazhatóságának kizárására irányuló indítványt elutasítja.

Az Alkotmánybíróság elrendeli e határozatának a Magyar Közlönyben való közzétételét.

I n d o k o l á s

I.

- [1] 1. A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság bírója (a továbbiakban: indítványozó) az előtte folyamatban lévő 22.M.817/2017. számú, rokkantsági ellátás összegének felülvizsgálata iránt indított peres eljárásban

az eljárás felfüggesztése mellett az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CL. törvény (a továbbiakban: Abtv.) 25. § (1) bekezdése alapján indítványozta, hogy az Alkotmánybíróság a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (a továbbiakban: Mmtv.) 1. § (2) bekezdés 3. pontjának „ha a jogosult a referencia-időszakban nem rendelkezik legalább 180 naptári napi jövedelemmel, a kérelem benyújtásának napját közvetlenül megelőző 180 naptári napi jövedelem napi átlagának 30-szorosa” fordulata alaptörvény-ellenességét állapítsa meg, továbbá rendelje el a jogszabályi rendelkezés konkrét egyedi ügyben történő alkalmazásának tilalmát. Az indítványozó bíró álláspontja szerint a támadott jogszabályi rendelkezés sérti az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését, mivel az indokolatlan megkülönböztetést tartalmaz a megváltozott munkaképességű személyek csoportján belül azok között, akik a jogviszonyuk megszűnését közvetlenül követő naptári napon nyújtják be az ellátás iránti igényüket, illetőleg akik nem a jogviszony megszűnését közvetlenül követő napon nyújtják be a kérelmüket.

- [2] Az alapügy felperese egy megváltozott munkaképességű személy, akinek a részére Budapest Főváros Kormányhivatala Rehabilitációs Ellátási és Szakértői Főosztálya 2016. szeptember 26. napján kelt határozatával 51 975 Ft rokkantsági ellátást állapított meg 2016. augusztus 1. napjától kezdődően. Az alapügy felperesének fellebbezése nyomán Budapest Főváros Kormányhivatala Rehabilitációs Főosztálya 2017. január 4. napján kelt határozatával a korábbi határozatot megváltoztatta, és az alapügy felperese rokkantsági ellátásának havi összegét 52 810 Ft-ban határozta meg, az ellátás folyósításának kezdeti időpontját az elsőfokú határozattal egyezően 2016. augusztus 1. napjában állapította meg. A határozatok indokolása szerint a felperes 2016. január 4. napjától 2016. július 8. napjáig végzett keresőtevékenységet, kérelmét pedig 2016. július 28. napján nyújtotta be. Tekintettel arra, hogy a felperes sem a referencia-időszakban (2015. év), sem pedig a kérelem benyújtását közvetlenül megelőző 180 napon nem rendelkezett 180 naptári napi, egészségbiztosítási járulék alapját képező jövedelemmel, ezért a rokkantsági ellátás összegét az Mmtv. 12. § (2) bekezdés a) pontjában meghatározottan kell megállapítani.
- [3] A határozat ellen a felperes fordult bírósághoz, kérve az ellátás összegének újraszámítását, tekintettel arra, hogy 2015-ben nappali tagozatos intézmény tanulója volt, és munkaviszonyt csak ezt követően tudott létesíteni, a 2016-ban megszerzett, egészségbiztosítási járulékfizetés alapját képező jövedelme pedig magasabb összegű rokkantsági ellátásra jogosította annál, mint amelyet Budapest Főváros Kormányhivatala határozatában megállapított. A Kormányhivatal a kereset elutasítását kérte, ugyanis álláspontja szerint a felülvizsgálattal támadott határozat mind az Mmtv., mind pedig a komplex minősítésre vonatkozó részletes szabályokról szóló 7/2012. (II. 14.) NEFMI rendelet rendelkezéseinek maradéktalanul megfelel.
- [4] Az indítványozó bíró osztotta az alapügy felperesének álláspontját, miszerint az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pontja szerinti, a havi átlagjövedelemre vonatkozó meghatározás különbséget tesz az ellátásra egyébként jogosultak között aszerint, hogy a kérelmük benyújtását megelőző naptári évben, vagy a kérelem benyújtásának évében rendelkeztek 180 naptári napi jövedelemmel. Amennyiben a jogosult a kérelem benyújtásának napját közvetlenül megelőző naptári évben rendelkezik 180 naptári napi jövedelemmel (referencia-időszak), úgy a kérelmét a referencia-időszakot követő évben bármely napon előterjesztheti, és ellátása összegének meghatározása a havi átlagjövedelem alapján történik. Amennyiben viszont a jogosult a kérelem benyújtásának napját közvetlenül megelőző naptári évben nem rendelkezik 180 naptári napi jövedelemmel, de a kérelem benyújtásának évében igen, úgy a kérelmét kizárólag a munkaviszonya megszűnését követő napon terjesztheti elő ahhoz, hogy ellátásának összege a havi átlagjövedelem alapján kerüljön meghatározásra. Mindezek alapján az indítványozó bíró álláspontja szerint a szabályozás sérti az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését, mert az indokolatlanul tesz különbséget a megváltozott munkaképességű személyek között aszerint, hogy mikor nyújtják be az ellátás iránti igényüket, illetőleg mikor szereztek jogosultságot az ellátásra.
- [5] Az indítványozó bíró utalt az alapvető jogok biztosa 2017. június 19. napján kelt, AJB-1377/2017. számú ügyben készített jelentésére is, melyben az alapvető jogok biztosa is megállapította, hogy a megváltozott munkaképességű személyeket érintő eljárásban a világos kereteket és a gyakorlatban is biztonsággal teljesíthető feltételeket megállapító jogi szabályozás hiánya sérti a jogállamiság elvéből levezethető jogbiztonság követelményét.
- [6] Az Alkotmánybíróság határozatának meghozatala előtt megkereste az emberi erőforrások miniszterét, illetőleg tájékoztatást kért az alapvető jogok biztosától arra vonatkozóan, hogy az AJB-1377/2017. számú jelentéshez kapcsolódóan az emberi erőforrások minisztere az alapvető jogok biztosáról szóló 2011. évi CXI. törvény 37. §-a alapján milyen tartalmú állásfoglalásról, illetőleg esetleges intézkedésről értesítette az alapvető jogok biztosát.

II.

- [7] Az Alkotmánybíróság az alábbi alaptörvényi és jogszabályi rendelkezések alapján hozta meg döntését.
- [8] 1. Az Alaptörvény indítvánnyal érintett rendelkezései:
 „XV. cikk (2) Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.”
 „XIX. cikk (1) Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegyiség, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.”
- [9] 2. Az Mmtv. indítvánnyal támadott rendelkezése:
 „1. § (2)
 [...]”
 3. *havi átlagjövedelem*: a kérelem benyújtásának napját közvetlenül megelőző naptári évben (a továbbiakban: referencia-időszak) elért, pénzbeli egészségbiztosítási járulék alapját képező jövedelem (a továbbiakban: jövedelem) napi átlagának 30-szorosa; ha a jogosult a referencia-időszakban nem rendelkezik legalább 180 naptári napi jövedelemmel, a kérelem benyújtásának napját közvetlenül megelőző 180 naptári napi jövedelem napi átlagának 30-szorosa; ha a jogosult amiatt nem rendelkezik 180 naptári napi jövedelemmel, mert a vizsgált időszakban vagy ennek egy részében táppénzben, baleseti táppénzben részesült, ha az számára kedvezőbb, a táppénzt, baleseti táppénzt megelőző 180 naptári napi jövedelmet kell figyelembe venni;”

III.

- [10] A bírói kezdeményezés nem megalapozott.
- [11] 1. Az Abtv. 25. §-a szerint a bíró – a bírósági eljárás felfüggesztése mellett – abban az esetben kezdeményezi az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés b) pontja alapján az Alkotmánybíróságnál a jogszabály vagy jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességének megállapítását, illetve az alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazásának kizárását, ha az előtte folyamatban levő egyedi ügy elbírálása során olyan jogszabályt kell alkalmazni, amelynek alaptörvény-ellenességét észleli, vagy alaptörvény-ellenességét az Alkotmánybíróság már megállapította. Az Alkotmánybíróság megállapította, hogy az indítvány az Abtv. 25. §-ában és 52. §-ában előírt feltételeknek eleget tesz {vö. 3058/2015. (III. 31.) AB végzés, Indokolás [8]–[24], 2/2016. (II. 8.) AB határozat, Indokolás [26]–[28], 3064/2016. (III. 22.) AB határozat, Indokolás [8]–[13]}. A bírói kezdeményezés szerint a támadott szabályt az eljárásban alkalmazni kell, az eljárás felfüggesztése megtörtént, és az indítvány a megsemmisítés jogkövetkezményére is kiterjedő alaptörvény-ellenesség megállapítására irányul.
- [12] 2. Az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdésének második mondata rögzíti, hogy minden magyar állampolgár – a tételesen felsorolt élethelyzetek esetén – törvényben meghatározott támogatásra jogosult. Az élethelyzetek felsorolásának alkotmányjogi jelentőségét mutatja, hogy az Alaptörvény negyedik módosítása a XIX. cikk (1) bekezdésében a „rokkantság” szövegrész helyébe a „rokkantság, fogyatékoság” szöveget léptette {4/2016. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [31]}. Az Alaptörvény XIX. cikkének normaszöveg-javaslatához fűzött indokolása szerint a XIX. cikk „[r]ögzíti az állam azon szándékát, hogy minden magyar állampolgárnak megteremtse a biztonságot. Ennek érdekében azon élethelyzetekben, amikor – gyermekének születése, egészségi állapotának időleges vagy végleges romlása, hozzátartozójának vagy munkalehetőségének elvesztése miatt – a megélhetéséhez szükséges javak előteremtésére nem képes, valamennyi állampolgár jogosult törvény szerinti állami segítséget igénybe venni.” Az Alaptörvény XIX. cikke két esetben jogosultságról szól: a XIX. cikk (4) bekezdése állami nyugdíjra való jogosultságot említ, melynek feltételeit törvény állapítja meg, míg a XIX. cikk (1) bekezdésének idézett második mondata pedig egyes speciális élethelyzetek fennállása esetén törvényben alanyi jogon járó juttatásokat kell bevezetni, illetve fenntartani. Ebből következik, hogy bár a XIX. cikk jellemzően államcélokról, és nem alapvető jogokról szól, az Alaptörvénynek ez a cikke alaptörvényi háttér ad a felsorolt élethelyzetekre vonatkozó jogszabályoknak. A törvényi feltételek részletei vagy a jogosultság feltételei, mint konkrét részletszabályok nem az Alaptörvényből következnek, az alaptörvényi háttér csak azt jelenti, hogy az elvont jogosultság magából az Alaptörvényből ered {28/2015. (IX. 24.) AB határozat, Indokolás [34]}.
- [13] Mindez azt jelenti, hogy az állampolgárok még az Alaptörvényben nevesített speciális élethelyzetek fennállása esetén is csak törvényben meghatározott mértékű támogatásra jogosultak, az egyes támogatások konkrét

formáját és mértékét a törvényhozó szabadon határozza meg {3217/2014. (IX. 22.) AB határozat, Indokolás [24]}. Az egyes támogatási formákra vonatkozó jogszabályi rendelkezések részletszabályait (ideértve a támogatásra való jogosultság feltételeit és annak mértékét is) az Alaptörvény keretei között a jogalkotó szabadon alakíthatja {3230/2013. (XII. 21.) AB végzés, Indokolás [3]}. Ennek megfelelően, miközben az Alaptörvény egyértelműen úgy rendelkezik, hogy meghatározott élethelyzetek esetén a magyar állampolgárok jogosultak törvény szerinti állami segítséget igénybe venni, ezen állami segítség részletszabályait nem az Alaptörvény, hanem a hatályos törvények rögzítik. Ezek a törvények azonban tartalmuk tekintetében nem lehetnek ellentétesek az Alaptörvény egyes rendelkezéseivel, így a XV. cikk előírásaival sem.

- [14] 3. A 3206/2014. (VII. 21.) AB határozatban az Alkotmánybíróság az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére vonatkozóan megállapította, hogy az az alapjogok egyenlőségét és a diszkrimináció tilalmát tartalmazza. Az alkotmányos szabály szerint „Magyarország az alapvető jogokat mindenkinek bármely megkülönböztetés, nevezetesen faj, szín, nem, fogyatékoság, nyelv, vallás, politikai vagy más vélemény, nemzeti vagy társadalmi származás, vagyoni, születési vagy egyéb helyzet szerinti különbségtétel nélkül biztosítja.” Az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésében garantált diszkriminációtilalom csupán olyan élethelyzeteket ölelhet át, amelyekben az emberek önazonosságát, identitását meghatározó lényegi tulajdonságuk miatt előítéllettel vagy társadalmi kirekesztéssel néznek szembe. Mindez azt jelenti, hogy a diszkriminációtilalom alkotmányos klauzulája elsődlegesen a társadalom személyben rejlő és tetszés szerint nem változtatható tulajdonság mentén elkülönülő csoportjainak védelmét szolgálja {3112/2016. (VI. 3.) AB határozat, Indokolás [26]}.
- [15] 4. Az indítványozó bíró álláspontja szerint a támadott jogszabályhely indokolatlanul tesz különbséget a rokkantsági ellátásra jogosultak között aszerint, hogy a megváltozott munkaképességű személyek a jogviszonyuk megszűnését közvetlenül követő naptári napon, vagy csak egy későbbi időpontban nyújtják be ellátás iránti igényüket. Az Alkotmánybíróság a 32/2017. (XII. 6.) AB határozatában már úgy foglalt állást, hogy az Alaptörvény XIX. cikk (1) bekezdése alapján támogatásra jogosultságot megalapozó tulajdonság a rokkantság, és az ilyen helyzetben levő személyek védelemre szorulnak {32/2017. (XII. 6.) AB határozat, Indokolás [17]}. A 9/2016. (IV. 6.) AB határozat az Alaptörvény 28. cikkét értelmezve megállapította, hogy – az adott esetben Alaptörvényben biztosított jogokkal, vagyis a XV. cikkel és a XIX. cikk (1) bekezdésével összefüggésben – azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni az érintett személyeket illetően, az értelmezés pedig nem vezethet önkényes eredményre {9/2016. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [35], [37], összefoglalóan idézi: 32/2017. (XII. 6.) AB határozat, Indokolás [21]}. Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint személyek közötti, alaptörvényt sértő hátrányos megkülönböztetés akkor állapítható meg, ha valamely személyt vagy embercsoportot más, azonos helyzetben lévő személyekkel vagy csoporttal történt összehasonlításban kezelnek hátrányosabb módon. A megkülönböztetés pedig akkor alaptörvény-ellenes, ha a jogszabály a szabályozás szempontjából azonos csoportba tartozó (egymással összehasonlítható) jogalanyok között tesz különbséget anélkül, hogy annak alkotmányos indoka lenne. Az Alkotmánybíróság arra is rámutatott már korábban, hogy az alapjognak nem minősülő egyéb jogra vonatkozó, személyek közötti hátrányos megkülönböztetés vagy más korlátozás alaptörvény-ellenessége akkor állapítható meg, ha a sérelem összefüggésben áll valamely alapjoggal, végső soron az emberi méltóság jogával, és a megkülönböztetésnek, illetve korlátozásnak nincs tárgyilagos mérlegelés szerint észszerű indoka, vagyis önkényes {összefoglalóan: 14/2014. (V. 13.) AB határozat, Indokolás [32], legutóbb: 32/2017. (XII. 6.) AB határozat, Indokolás [25]}.
- [16] 5. Az Alkotmánybíróság megítélése szerint az Mmtv. indítvánnyal támadott rendelkezése szempontjából homogén csoportnak azok a rokkantsági ellátásra jogosultak tekinthetők, akik a referencia-időszak (a kérelem benyújtását megelőző naptári év) kezdete óta rendelkeznek 180 naptári napi, egészségbiztosítási járulékfizetés alapját képező jövedelemmel. Egy, a jogalkotó által megválasztott kezdő időpontot követően, a jogalkotó által meghatározott időtartamra vonatkozó egészségbiztosítási járulék megfizetése teszi ugyanis jogosulttá a rokkantsági ellátást igénylőket arra, hogy a havi átlagjövedelem fogalmának alkalmazásával magasabb összegű ellátásra váljanak jogosulttá. Az ellátásra való jogosultság előfeltételeként legalább 180 naptári napi jövedelem megszerzésének előírása a kérelem benyújtását megelőző, meghatározott időszakban egyébiránt alkotmányosan igazolható, tekintettel arra, hogy a rokkantsági ellátás nem rászorultságon, hanem biztosításon alapul [Mmtv. 2. § (1) bekezdés a) pont, (2) bekezdés].
- [17] 6. Az Alkotmánybíróság ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a támadott szabályozás valóban különbséget tesz-e a rokkantsági ellátásra jogosultak között, vagy pedig a hatályos szabályozás értelmezhető oly módon is, mint amely azonos ellátást biztosít a legalább 180 naptári napi, járulékfizetés alapját képező jövedelemmel rendelkező kérelmezők számára függetlenül a kérelmük benyújtásának időpontjától.

- [18] Az Emberi Erőforrások Minisztériuma az Alkotmánybíróság megkeresésére hangsúlyozta, hogy az Mmtv. rendelkezései alapján járó rokkantsági ellátás olyan társadalombiztosítási ellátás, melynek arányban kell állnia a biztosítottnak az ellátás fedezetére befizetett járulék alapjául szolgáló jövedelmével, a havi átlagjövedelem fogalma pedig ezen arányosság biztosítása érdekében került a törvényben meghatározásra. A minisztérium válasza is rögzíti, hogy amennyiben a kérelmezőnek van legalább 180 naptári napi jövedelme a kérelem benyújtását megelőző naptári évben, akkor a naptári évben elért valamennyi egészségbiztosítási járulékalapot képező jövedelem figyelembevételével kerül meghatározásra az ellátás összege. Az Mmtv. indítvánnyal támadott 1. § (2) bekezdés 3. pontjának második fordulata kiegészítő szabályt tartalmaz arra az esetre, amikor a biztosítottnak valamilyen oknál fogva nincs a kérelem benyújtását megelőző naptári évben 180 naptári napi jövedelme, ilyenkor a kérelem benyújtását közvetlenül megelőző 180 naptári napot kell vizsgálni. A minisztérium válasza szerint az Mmtv. bírói indítvánnyal támadott rendelkezése „nem korlátozza a kérelem benyújtását, hanem lehetőséget biztosít egy kedvezőbb számítási elv alapján történő ellátási összeg-megállapításra azoknál, akik a kérelem benyújtását megelőző évben nem szereztek legalább 180 naptári napi jövedelmet, de a kérelem benyújtását megelőzően igen.” A minisztérium válaszában jelezte, hogy az indítvánnyal támadott rendelkezés 2016. május 1. napjától hatályos, elfogadására pedig azért került sor, mert a korábbi normaszöveg „a komplex minősítés időbeli hatályával összefüggésben bizonytalanságot eredményezett volna a jogalkalmazásban;”, illetőleg „[a] jelenlegi szabályozás egységesítette, átláthatóbbá tette a jövedelemszámítás kezdő időpontjára vonatkozó rendelkezést, így minden ügyfél esetében egységesen ugyanazon időszakban szerzett jövedelmet kell az eljáró hatóságoknak vizsgálnia.” A minisztérium válaszában arról is tájékoztatta az Alkotmánybíróságot, hogy az érintett rendelkezés szakmai szempontú felülvizsgálata, módosításának előkészítése folyamatban van.
- [19] Az indítványozó bíró indítványában külön is kitér az alapvető jogok biztosa AJB-1377/2017. számú jelentésére, mely jelentés egy, az Alkotmánybíróság eljárásának alapját képező ügyszámhoz hasonló tényálláson alapul. A jelentésből kitűnik, hogy az alapvető jogok biztosa megkeresésére az Emberi Erőforrások Minisztériuma Szociális Ügyekért és Társadalmi Felzárkóztatásért Felelős Államtitkársága (az Alkotmánybíróság megkeresésére adott válaszhoz hasonlóan) hangsúlyozta, hogy „[a] jogalkotói szándék nem az volt, hogy egyetlen napra korlátozza a kérelem benyújtását, hanem, hogy lehetőséget biztosítson ugyanazon számítási elv alapján történő ellátási összegszámításra azok számára, akik a kérelem benyújtását megelőző naptári évben nem szereztek 180 naptári napi jövedelmet, de a kérelem benyújtását megelőzően igen.” Az Alkotmánybíróság megkeresésére az alapvető jogok biztosa megerősítette, hogy az AJB-1377/2017. számú jelentés nyomán az Emberi Erőforrások Minisztériumának szociális és társadalmi felzárkóztatásért felelős államtitkára 2017. szeptember 22. napján arról tájékoztatta az alapvető jogok biztosát, hogy az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pontja szerinti havi átlagjövedelem fogalmának felülvizsgálata folyamatban van, mely felülvizsgálat során kiemelten fontos a megváltozott munkaképességű személyek szociális biztonságának megerősítése és megőrzése.
- [20] Az Alkotmánybíróság mindezekre tekintettel megállapítja, hogy a jogalkotó szándéka az Mmtv. indítvánnyal támadott rendelkezésének elfogadása során egyértelműen arra irányult, hogy lehetőséget biztosítson a rokkantsági ellátás összegének kedvezőbb megállapítására azok számára is, akik a kérelem benyújtását megelőző naptári évben nem szereztek 180 naptári napi, járulékfizetés alapját képező jövedelmet, de a kérelem benyújtását megelőzően igen.
- [21] Az Alaptörvény 28. cikke értelmében a bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnyel összhangban kötelesek értelmezni. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 28. cikkét értelmezve korábban már kimondta, hogy – adott esetben a XV. cikkel és a XIX. cikk (1) bekezdésével összefüggésben – azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni az érintett személyeket illetően, az értelmezés pedig nem vezethet önkényes eredményre (9/2016. (IV. 6.) AB határozat, Indokolás [35], [37]).
- [22] Az Alkotmánybíróság megítélése szerint önmagában az, hogy az Mmtv. indítvánnyal támadott rendelkezésének tulajdonítható olyan, az indítványozó bíró által állított és az eljáró hatóságok és bíróságok által rendszeresen alkalmazott értelmezés is, mely nem teszi lehetővé a rokkantsági ellátás mértékének a havi átlagjövedelemen alapuló meghatározását azon személyi kör vonatkozásában, akik a referencia-időszak kezdetét követően, de nem közvetlenül az ellátásra vonatkozó igényük benyújtását megelőzően rendelkeznek 180 napi jövedelemmel, még nem teszi szükségessé annak megállapítását, hogy a rendelkezés sérti az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdését. Ennek indoka, hogy az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pontja második fordulata tulajdonítható olyan jelentéstartalom is, amely összhangban van az Alaptörvénnyel. Márpedig abban az esetben, ha az Mmtv. indítvánnyal támadott rendelkezésének létezik olyan értelmezése, amely iránymutatásul szolgálhat a jogalkalmazás számára, és amely

értelmezéssel a támadott rendelkezések és az Alaptörvény összhangja biztosítható, a támadott norma alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére nincs szükség. Mindezekre tekintettel az Alkotmánybíróság az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pontja második fordulata alaptörvény-ellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló bírói kezdeményezést elutasította. Figyelemmel arra, hogy az Alkotmánybíróság a támadott rendelkezést nem semmisítette meg, az Abtv. 45. § (1), (2) és (4) bekezdésére tekintettel nem rendelte el a vizsgált rendelkezés alkalmazásának kizárását sem.

- [23] 7. Az Abtv. 46. § (3) bekezdése alapján az Alkotmánybíróság hatáskörei gyakorlása során folytatott eljárásában határozattal megállapíthatja azokat az Alaptörvény szabályozásából eredő, és az Alaptörvény rendelkezéseit érvényre juttató alkotmányos követelményeket, amelyeknek a vizsgált jogszabály alkalmazásának meg kell felelnie.
- [24] Ha a bírói gyakorlat önállóan nem találja meg azt az értelmezését a jogszabálynak, amely az Alaptörvény 28. cikkéből fakadó értelmezési kötelezettségre is figyelemmel az Alaptörvénnyel összhangban van, de létezik ilyen értelmezés, akkor azt az Alkotmánybíróság a bíró által kezdeményezett eljárásban is kimondhatja alkotmányos követelményként.
- [25] Az Mmtv. rendelkezései alapján járó rokkantsági ellátás összege függ a biztosítottnak az ellátás fedezetére befizetett járulék alapjául szolgáló jövedelmétől, amennyiben a biztosított a referencia-időszak (a kérelem benyújtását megelőző naptári év) kezdetét követően rendelkezik 180 naptári napi, egészségbiztosítási járulékalapot képező jövedelemmel. A járulék megfizetése és ekként a havi átlagjövedelem alkalmazásával meghatározott rokkantsági ellátás szempontjából nincs annak jelentősége, hogy az ellátás kérelmezője a társadalombiztosítási ellátás alapját képező járulékot a referencia-időszakban, vagy pedig az ezt követő időszakban (de még a kérelem benyújtását megelőzően) fizette meg, hanem annak van jelentősége, hogy ez a járulékfizetés a jogalkotó által meghatározott kezdő időpontot (nevezetesen a kérelem benyújtását megelőző naptári év kezdetét) követően megtörtént. Ebből következően az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdéséből és XIX. cikk (1) bekezdéséből fakadó alkotmányos követelmény, hogy az Mmtv. 1. § (2) bekezdése 3. pontja második fordulata szerinti, havi átlagjövedelem számításának szabályát valamennyi olyan ellátásra jogosult alkalmazni kell, aki ugyan nem felel meg az első fordulat szerinti követelménynek, de a referencia-időszak kezdetét követően rendelkezik legalább 180 naptári napi, egészségbiztosítási járulékfizetés alapját képező jövedelemmel.
- [26] 8. A határozat Magyar Közlönyben történő közzététele az Abtv. 44. § (1) bekezdésének második mondatán alapul.
Budapest, 2018. március 27.

Dr. Sulyok Tamás s. k.,
az Alkotmánybíróság elnöke

Dr. Balsai István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Horváth Attila s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Hörcherné dr. Marosi Ildikó s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Schanda Balázs s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szabó Marcel s. k.,
előadó alkotmánybíró

Dr. Szalay Péter s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Szívós Mária s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Varga Zs. András s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Dienes-Oehm Egon alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [27] Egyetértek a határozattal, annak 1. pontját azonban az alábbi értelmezéssel fogadom el.
- [28] A rendelkező rész 1. pontjában foglalt alkotmányos követelmény megállapításának célja az Alaptörvény XV. cikkbe ütköző jogértelmezési lehetőség alkalmazásának a kizárása. Alkotmányos jogértelmezés azonban önmagában az Alaptörvény kizárólag államcél meghatározó XIX. cikk (1) bekezdéséből, valamint ennek kapcsán a XV. cikk (2) bekezdéséből nem vezethető le, hanem csak az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdéséből.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Dienes-Oehm Egon s. k.,
alkotmánybíró

- [29] A párhuzamos indokoláshoz csatlakozom:

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Stumpf István s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Pokol Béla alkotmánybíró párhuzamos indokolása

- [30] A rendelkező részt támogatom, de az indokolás egyes részeivel nem tudok egyetérteni. Ez a szembenállás azonban nem akadályozta meg, hogy a jelenlegi indokolás mellett is megszavazzam a döntéstervezetet, és csak párhuzamos indokolásban fejtsem ki szembenállásomat.
- [31] Nem értek egyet a határozat III. részének 2. pontjában (Indokolás [12] és köv.) kifejtett értelmezéssel a XIX. cikk (1) bekezdése egészét és különösen annak második mondatát illetően. Mint ahogy a jelen ügygel egy időben vitatott és elfogadott III/8/2018. számú alkotmánybírói döntéshez fűzött párhuzamos indokolásomban már kifejtettem, ez a bekezdés két elkülönülő mondatában eltérő rendelkezéseket tartalmaz, az első mondatában alkotmányos értéként rögzíti azt, hogy az állam minden állampolgára vonatkozásában a szociális biztonság megteremtésére törekszik, mintegy annak maradékaént, hogy a korábbi Alkotmány még elismerte a szociális biztonsághoz való jogot. A bekezdés második mondata azonban kiemelt hét személyi kört, és e kör tagjai számára a szociális támogatáshoz való jogot rögzíti. Ebből a háttérből szemlélve értelmetlennek kell minősíteni azt a – korábbi alkotmánybírói határozatban is megtalálható – állítást, miszerint ezen alaptörvényi bekezdés „jellemzően államcélokról és nem alapvető jogokról szól”. Ez ugyanis csak az első mondatot tekinti „a” bekezdés tartalmának. Ugyanígy elfogadhatatlan ebben az indokolási részben számomra annak állítása, hogy az említett hét személyi kör számára nem alapvető jogot ad a szociális támogatásra a bekezdés második mondata, hanem csak „alaptörvényi háttérrel ad a felsorolt élethelyzetekre vonatkozó jogszabályoknak.” Ez a megfogalmazás – leértékelve az itteni alapvető-jog-biztosítást – úgy állítja be az itteni szociális támogatásra jogosultságot, mintha a többi alapvető joggal szemben itt a „törvényben meghatározott támogatásra jogosultság” említése egy csökkentett értékű rögzítést jelentene, és ez nem éri el ezért az „alapvető jog” szintjét. Ám, ha a szemünk elé kapjuk az alaptörvényi Szabadság és Felelősség rész alapvető jogi katalógusa elé illesztett I. cikk (3) bekezdését, mely minden alapvető jogra vonatkoztatva rögzíti, hogy az itteni alapvető jogi deklarációk alapján a részletes szabályokat a törvények állapítják meg, akkor a XIX. cikk (1) bekezdésének második mondatában ennek megismételt szerepeltetését nem lehet az alapvető jogi jelleg megvonásaként és pusztán csak alaptörvényi háttérként degradálásként értelmezni. Ha pedig a rokkantsági támogatásra jogosultságra alapvető jogot adott ez a rendelkezés, akkor bár a rokkantság mértéke és más különbségei alapján differenciálhat a törvényalkotó, de valamilyen mértékű támogatást mindenképpen biztosítani kell a körhöz tartozóknak ahhoz, hogy az Alkotmánybírói felülvizsgálata ezt Alaptörvénnyel összhangban állónak minősítse.
- [32] Nem értek egyet az indokolás III. részének 2. pontjában (Indokolás [12] és köv.) található diszkrimináció tilalmat illető értelmezéssel sem. Ez az értelmezés tartalmilag az „általános egyenlőségi joggá” bővíti ki a törvény előtti egyenlőségi jogot, amely számomra elfogadhatatlan. Ennek módja, hogy az indokolás állítja, az Alaptörvény XV. cikk

(2) bekezdése a hátrányos megkülönböztetés tilalmát „elsősorban” vonatkoztatja az alapvető jogokra, miközben a szöveg egyszerű elolvasása mutatja az Alaptörvény ténylegesen csak az alapvető jogokra vonatkoztatja ezt. Ezzel a határozati indokolás által is alkalmazott érvelési formulával aztán megindul az Alkotmánybíróság törvényfelülvizsgálatának kiterjesztése az egész jogrendszerre. De ugyanígy, miközben a XV. cikk (2) bekezdése még az alapvető jogokat illetően is csak a felsorolt tartós, személyben rejlő tulajdonság és személyiségvonás esetén tiltja meg a megkülönböztetést, addig a tervezet, folytatva a korábbi alkotmánybírósági határozatok hibás gyakorlatát, a „homogén csoport” fikciója alapján próbálja megvizsgálni, hogy a demokratikus törvényhozó különböző szempontú különbségtevései „homogén csoporton” belülnek minősülnek-e. Itt kell utalni arra, hogy majd mindig akad még a testületünkön belül is, aki a többséggel szemben meggyőződéssel állítja egy-egy esetben, hogy nagyon is volt a vitatott törvényhozói megkülönböztetés mögött reális különbség, és így tagadja, hogy a „homogén csoport”-minősítés az adott esetben elfogadható. Ténylegesen azonban az a helyzet álláspontom szerint, hogy „homogén csoport” a realitásban soha nincs – két azonos helyzetben levő ember sincs –, hanem csak a megítélő testületünk tagjainak többsége tekinti konszenzussal úgy, hogy a sok-sok reális különbség nem lényeges, és ezért ez a konszenzus konstruálja meg a homogén csoport-minősítést, és mondja ki a törvényhozás által szem előtt tartott különbségtevéssel szemben, hogy az önkényes volt. Mivel pedig az alkotmánybírósági többség felett már nincs felettes instancia, mely az ő homogén csoport konstrukcióját söpörhetné félre, így megszilárdul, hogy homogén csoportok pedig kétséget kizáróan vannak, és azt mindenkinek tiszteletben kell tartani.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Pokol Béla s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Czine Ágnes alkotmánybíró különvéleménye

- [33] Nem értek egyet a rendelkező részben foglalt döntéssel, mert álláspontom szerint a bírói kezdeményezéssel támadott törvényi rendelkezés alaptörvény-ellenes, ezért azt az Alkotmánybíróságnak meg kellett volna semmisítenie az alábbiakban kifejtett indokok miatt.
- [34] 1. A bírói kezdeményezést előterjesztő bíróság indítványában az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pont 2. fordulatának az alaptörvény-ellenessége megállapítását, és alkalmazásának a kizárását kérte. E rendelkezés kifogásolt tartalma szerint a rokkantsági ellátással érintett – a referencia-időszakban nem, de egyébként a kérelem benyújtását megelőzően 180 naptári napi jövedelemmel rendelkező – személyi kör kizárólag akkor válhat jogosulttá a magasabb összegű ellátására, ha a jövedelemszerzés alapjául szolgáló jogviszony megszűnését közvetlenül követő napon benyújtja kérelmét.
- [35] Az indítványban a bíróság rámutatott, hogy az Mmtv. támadott rendelkezése szerinti havi átlagjövedelemre vonatkozó meghatározás indokolatlanul tesz különbséget az ellátásra egyébként jogosultak között attól függően, hogy a kérelmük benyújtását megelőző naptári évben, vagy a kérelem benyújtásának évében rendelkeztek 180 naptári napi jövedelemmel.
- [36] Hivatkozása szerint a jogszabályi rendelkezés alapján az ellátás összegének meghatározása során a rendelkezésre álló 180 naptári napi átlagjövedelem csak akkor vehető figyelembe havi átlagjövedelemként, ha a jogosult a kérelmét közvetlenül a keresőtevékenysége megszűnését követő napon nyújtja be. Ez azt jelenti az indítvány érvelése szerint, hogy amennyiben akár 1 nap – legyen az egy ünnep vagy éppen hétvége – a keresőtevékenység megszűnése és a kérelem leadása közé esik, úgy a kérelmező nem rendelkezhet az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pontja szerinti átlagjövedelemmel, még akkor sem, ha egyébként a kérelem benyújtásának évében összesen több, mint 180 napot dolgozott.
- [37] A bírói kezdeményezés hangsúlyozta, méltánytalan elvárás egy fogyatékkal szemben, hogy munkaviszonya megszűnését követően a következő napon azonnal intézkedjen, amennyiben az átlagjövedelemből számított magasabb összegű ellátást kívánja igénybe venni.
- [38] Az indítványozó rámutatott arra is, hogy különös ez a rendelkezés azon jogosultakkal összevetve is, akik a kérelem benyújtását megelőző évben bármikor rendelkeztek 180 nap jövedelemmel, hiszen esetükben a kérelem benyújtására a következő évben lehetőség van.

- [39] 2. Az Alkotmánybíróság eljárása során megkereste a szabályozási területért felelős (az emberi erőforrások) minisztert az indítványban foglaltakra vonatkozó álláspontjának megismerése céljából. A miniszter állásfoglalásában utalt arra, hogy a bírói kezdeményezéssel támadott rendelkezés második fordulata a főszabályhoz képest biztosított, minden kérelmezőre egyaránt alkalmazandó kedvezmény szabály, amelynek alkalmazására akkor kerülhet sor, ha a kérelmet benyújtó a referencia-időszakban valamely oknál fogva nem rendelkezik legalább 180 naptári napi jövedelemmel. Az állásfoglalás hangsúlyozta, hogy a szabályozás a társadalombiztosítási pénzbeli ellátások azon alapelvét kívánja érvényesíteni, amely szerint az ellátásoknak arányban kell állniuk a biztosítottnak az ellátás fedezetére befizetett járulék alapjául szolgáló jövedelmével. Az állásfoglalás utalt arra is, hogy az érintett rendelkezés szakmai szempontú felülvizsgálata, és módosításának előkészítése folyamatban van.
- [40] 3. Az Alkotmánybíróság a fentiekben kifejtettekre figyelemmel megállapította, hogy a jogalkotó szándéka az Mmtv. indítvánnyal támadott rendelkezésének elfogadása során egyértelműen arra irányult, hogy lehetőséget biztosítson a rokkantsági ellátás összegének kedvezőbb megállapítására azok számára is, akik a kérelem benyújtását megelőző naptári évben nem szereztek 180 naptári napi, járulékfizetés alapját képező jövedelmet, de a kérelem benyújtását megelőzően igen.
- [41] Az Alkotmánybíróság – hivatkozással a 9/2016. (IV. 6.) AB határozatban foglaltakra – hangsúlyozta, hogy a XV. cikk és a XIX. cikk (1) bekezdésének értelmezése során – figyelemmel az Alaptörvény 28. cikkére – a jogalkalmazónak azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságokat és kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni.
- [42] A kifejtett indokok alapján az Alkotmánybíróság a konkrét ügyben megállapította: az Mmtv. 1. § (2) bekezdés 3. pontja második fordulatának tulajdonítható olyan jelentéstartalom is, amely összhangban van az Alaptörvénnyel, ezért nem alaptörvény-ellenes az indítvánnyal támadott jogszabályi rendelkezés. Az Alkotmánybíróság az Alaptörvény 28. cikkére is figyelemmel alkotmányos követelmény meghatározásával megállapította, hogy a havi átlagjövedelem számításának szabályát valamennyi olyan ellátásra jogosult alkalmazni kell, aki a referencia-időszak kezdetét követően rendelkezik legalább 180 naptári napi, egészségbiztosítási járulékfizetés alapját képező jövedelemmel.
- [43] Az alábbiakban kifejtett indokok miatt az alkotmányos követelmény megállapításával nem értek egyet.
- [44] 4. Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint az Alaptörvény 28. cikke a bíróságok részére alkotmányos kötelezettségként írja elő, hogy ítélkező tevékenységük során a jogszabályokat az Alaptörvénnyel összhangban értelmezzék [pl. 7/2013. (III. 1.) AB határozat, Indokolás [33]; 28/2013. (X. 9.) AB határozat, Indokolás [29]; 3/2015. (II. 2.) AB határozat, Indokolás [17]]. Ebből a kötelezettségből következik, hogy a bíróságnak a jogszabályok adta értelmezési mozgástér keretein belül azonosítani kell az elé kerülő ügy alapjogi vonatkozásait, és a bírói döntésben alkalmazott jogszabályokat az érintett alapjogi alkotmányos tartalmára tekintettel kell értelmeznie. Önmagában azonban az a tény, hogy egy ügynek alapjogi relevanciája van, nem eredményezheti, hogy az eljáró bíróságok az alkalmazandó norma egyértelmű tartalmát figyelmen kívül hagyhatják. A bíróságoknak arra kell törekedniük, hogy az előttük folyamatban lévő ügyben alkalmazandó anyagi jogi és eljárásjogi normák adta értelmezési mozgástér keretein belül az ügy alapjogi érintettségére tekintettel legyenek, és az érintett alapjogi alkotmányos tartalmát döntésükben – összhangban az alkalmazandó normákkal – érvényre juttassák. Ha pedig az alkalmazandó normának nincs ilyen értelmezési lehetősége, a norma alaptörvény-ellenes.
- [45] Ehhez mérten, úgy gondolom, az Alkotmánybíróságnak vizsgálnia kell azt, hogy egy konkrét ügyben alkalmazott anyagi jogi norma értelmezési mozgástere lehetővé teszi-e, hogy az eljáró bíróság az ügy alapjogi relevanciájából fakadó alkotmányos követelményeket érvényesíteni tudja. Ha pedig a normának nincs olyan értelmezési lehetősége, amely az alkotmányos követelményeknek megfelelő döntés meghozatalát lehetővé tenné, az Alkotmánybíróságnak a jogszabály Alaptörvénnyel való összhangját kell vizsgálnia, vagy az Abtv. 46. § (1) bekezdésében meghatározott jogkövetkezmény alkalmazásáról kell rendelkeznie.
- [46] 5. Az Alkotmánybíróság a 9/2016. (IV. 6.) AB határozatban éppen az Alaptörvény XV. cikkéből fakadó alkotmányos szempontoknak a bírói jogértelmezésre kiható követelményeivel összefüggésben rámutatott: a bíróságnak a jogalkalmazása és a jogértelmezése során megfelelően figyelembe kell vennie az Alaptörvényben foglaltakat. Az Alaptörvényben foglaltak lehetnek alapjogok, államcélok vagy alkotmányos értékek. Az Alkotmánybíróság kiemelte: „[n]yilvánvalóan a rendes bíróságnak minden rendelkezést megfelelően és differenciáltan kell figyelembe vennie az ítélkezés során. Az Alaptörvény értelmezésekor ezzel azonosan foglalt állást a 8/2014. (III. 20.) AB határozat indokolásának [64] bekezdése. Az Alaptörvény XV. cikke (1) és (2) bekezdésének az értelmezett tartalma nemcsak a jogszabályokra irányadó alaptörvény-ellenességük vizsgálatakor, hanem a bírói döntésekben megjelenő

jogszabály-értelmezésre is, a jogszabályok normatartalmának meghatározása során, a jogszabály konkrét tényállásra vonatkoztatásánál. Az, hogy egy-egy ügyben az eset összes körülményeinek mérlegelésénél a rendes bíróság az anyagi jog értelmezésekor milyen intenzíven hivatkozik a XV. cikk egyes elemeire, elsősorban a rendes bíróságra tartozó kérdés” (Indokolás [26]). Az Alkotmánybíróság ugyanakkor hangsúlyozta, hogy az értelmezés nem vezethet a jogszabály szövegének figyelmen kívül hagyására.

- [47] Lényegében ezzel egyezően mutatott rá az Alkotmánybíróság a 2/2016. (II. 8.) AB határozatban, hogy „nem ért egyet az Alaptörvény 28. cikkének [...] olyan értelmezésével, amely szerint »ha változnak a külső viszonyok (megváltozik a közgazdasági feltételrendszer, egyéb szabályok miatt a szöveg más kontextusba helyeződik) és a jogalkotó nem korrigál, akkor a bírói jogértelmezés során az Alaptörvény 28. cikke szerint lehetőség van a normaértelmezést a megváltozott viszonyokhoz igazítani.«” Az Alkotmánybíróság hangsúlyozta, hogy ez az értelmezés az Alaptörvény 28. cikkéből nem vezethető le. Ilyen jogértelmezés esetében a bírói jogértelmezés valójában önálló normatartalommal „eloldódik” az értelmezett jogszabálytól, és alaptörvény-ellenességre vezet. (Indokolás [46])
- [48] 6. A fentiekben kifejtettek alapján fontosnak tartom hangsúlyozni a következőket. A jelen eljárás során az Alkotmánybíróság által megkeresett szervek/személyek (Emberi Erőforrások Minisztériuma, alapvető jogok biztosa) állásfoglalásaiban nem merült fel, hogy a bírói kezdeményezésben megjelenő alkotmányossági probléma jogértelmezési hibára volna visszavezethető. Sőt, a szabályozási területért felelős miniszter válaszából éppen az olvasható ki, hogy az eljáró bíró jogértelmezése az egyértelmű normatartalmat tükrözi vissza. Mind az Alkotmánybíróságot, mind a korábban lefolytatott biztosi vizsgálat keretében az alapvető jogok biztosát arról tájékoztatta, hogy az érintett fogalom felülvizsgálata folyamatban van, jelenleg is szakértői szintű egyeztetések folynak, amelyek a szabályozás szakmai és jogpolitikai lehetőségeit vizsgálják. Hangsúlyozta, hogy a probléma megoldása összetett szempontok mérlegelését teszi szükségessé. Ennek keretében pedig nélkülözhetetlen, hogy a havi átlagjövedelem számítási módjai együttesen az érintett körre való alkalmazhatóság tekintetében is felülvizsgálatra kerüljenek. Ebben az esetben pedig elengedhetetlen annak vizsgálata, hogy jelenleg a havi átlagjövedelem egyes számítási módjai milyen hatással vannak az ügyfelekre, fennáll-e olyan helyzet, amelyre szükséges megoldást találni, továbbá, hogy a célcsoport milyen időtartamon belül szerzi meg a jogosultsághoz szükséges biztosítási időket és az eljárás alapjául szolgáló jövedelmeket.
- [49] Mindezek alapján úgy gondolom, hogy az Alkotmánybíróságnak a támadott jogszabályi rendelkezés alaptörvény-ellenességét kellett volna megállapítani, és akár a norma pro futuro hatályú megsemmisítése mellett, akár az Abtv. 46. § (1) bekezdésének alkalmazásával, felhívni a jogalkotót, hogy a fenti szempontokra figyelemmel – a folyamatban lévő jogalkotási folyamat keretében – alakítson ki olyan szabályozást, amely az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésének és XIX. cikk (1) bekezdésének megfelel. Ennek keretében, véleményem szerint, a jogalkotónak olyan szabályozás kialakítását kellett volna biztosítania, amely az érintetteket ért hátrányos megkülönböztetést visszamenőlegesen orvosolja.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Czine Ágnes s. k.,
alkotmánybíró

Dr. Salamon László alkotmánybíró különvéleménye

- [50] Bár az Abtv. 52. § (1b) bekezdésének f) pontjával kapcsolatos korábbi alkotmánybírói gyakorlattól eltérve a bírói kezdeményezés érdemi vizsgálatát a különvéleményem 1. pontjában kifejtettek alapján el tudom fogadni, azonban a többségi határozattal a különvéleményem 2. pontjában részletezett okok következtében nem értek egyet.
- [51] 1. A határozatból egyértelműen megállapítható, hogy az Alkotmánybíróság az Abtv. 52. § (1b) bekezdés f) pontjában foglalt eljárási követelmény értelmezése tekintetében a korábbiakhoz [3175/2014. (VI. 18.) AB végzés; 3001/2015 (I. 12.) AB határozat; 3058/2015. (III. 31.) AB végzés; 3122/2015 (VII. 9.) AB végzés] képest eltérő értelmezést tett magáévá. Ehhez magam is csatlakozni tudok, követve azt az irányadóvá váló szemléletet, amely szerint az Abtv. 25. § (1) bekezdése alapján előterjesztett indítványokban megfogalmazott kérelmek tartalmuk, azaz az indítványozó indítványból vélelmezhető szándéka szerint kell értelmezni, függetlenül a kérelmekben megjelenő konkrét szóhasználatától. Ebből következően el tudom fogadni, hogy az Abtv.

52. § (1b) bekezdés f) pontjában foglalt azon követelmény, miszerint az indítványnak kifejezett kérelmet kell tartalmaznia a jogszabály, jogszabályi rendelkezés vagy bírói döntés megsemmisítésére, azáltal is teljesítettnek tekintendő, ha az indítványozónak a megsemmisítésre irányuló szándéka az indítványból – ennek kifejezett megfogalmazása nélkül is – megállapítható. Erre tekintettel a jelen esetben az Abtv. 25. § (1) bekezdésére alapított bírói kezdeményezés előterjesztése már önmagában is kielégítette az 52. § (1b) bekezdés f) pontjában előírt eljárási követelményt.

- [52] 2. A határozat rendelkező részének 1. pontjában foglalt alkotmányos követelménnyel az alábbiak okán nem értek egyet.
- [53] 2.1. A testület többsége által elfogadott szöveg valójában egy új, a törvényben nem szereplő, abból ki nem olvasható referencia-időszakot hoz létre. Az alkotmányos követelmény ugyanis azt teszi lehetővé, hogy mindazon kérelmezők tekintetében, akik a főszabály (vagyis a támadott számítási szabály első fordulata) szerinti referencia-időszakban (azaz a kérelem benyújtását megelőző naptári évben) összesen 180 nap pénzbeli egészségbiztosítási járulék alapját képező jövedelemmel nem rendelkeznek, ez a referencia-időszak a kérelem benyújtásának napjáig – vagyis akár a jogalkotó által meghatározott referencia-időszakot követő naptári év végéig – meghosszabbodjon. Így lényegében az alkotmányos követelmény egy új, a törvényben foglalthoz képest akár kétszeres tartamú referencia-időszakot állapít meg. Ez viszont álláspontom szerint már jogalkotás, amit nem tudok támogatni.
- [54] 2.2. Az indítványozó bíró által kifogásolt normaszöveg, illetve a minisztérium megkeresésre adott állásfoglalása alapján véleményem szerint a rokkantsági ellátás összegének megállapítása kapcsán más, mind a többségi határozat, mind pedig az ügyben eljáró hatóság (és az indítványozó bíró) jogértelmezésétől eltérő értelmezés is lehetséges. Az ezen értelmezésnek megfelelő alkotmányos követelménynek – amennyiben annak megállapítására egyáltalán szükség volna – a többségi határozat rendelkező részében elfogadottól eltérő tartalmúnak kellene lennie.
- [55] Ennek az eltérő értelmezésnek a lehetőségét az alábbiakban látom.
- [56] A törvény alapján a rehabilitálhatósága és bizonyos esetekben az életkora függvényében a törvényben szabályozott két ellátási forma (rehabilitációs ellátás vagy rokkantsági ellátás) egyikében részesül az a megváltozott munkaképességű személy, aki eleget tesz az Mmtv. 2. § (1) bekezdésében foglalt feltételeknek [azaz egészségi állapota 60%-os, vagy annál kisebb mértékű; a törvényben meghatározott adott időtartamon belül legalább meghatározott számú napon át biztosított volt, és járulékot fizetett; keresőtevékenységet nem folytat; továbbá nem részesül rendszeres pénzellátásban]. Az ellátásra való jogosultság megállapíthatósága szempontjából fontos törvényi időtartam(ok) – mely(ek) alól valamely speciális ok [Mmtv. 2. § (2)–(3) bekezdés] miatt a törvény egyeseket, így például az alapügy felperesét is, mentesít – azonban korántsem azonos(ak) a támadott, a havi átlagjövedelem számításának módját tartalmazó rendelkezésben meghatározott 180 nappal.
- [57] Főszabály szerint ugyanis [Mmtv. 2. § (1) bekezdés], az a kérelmező, aki rendelkezik a kérelem benyújtását megelőzően 5 éven belül 1095 nap (vagy 10 éven belül 2555 nap, vagy 15 éven belül 3650 nap) járulékfizetés alapját képező biztosított jogviszonnyal, akkor is részesül legalább a törvény 9. § (3) bekezdésében rögzített alapösszeg meghatározott hányada erejéig ellátásban, ha nem volt 180 nap jövedelme a referencia-időszakban (azaz a tárgyévet megelőző naptári évben). A hosszabb távon (jellemzően évekig, nem ritkán az ellátott élete végéig) járó ellátásoknak a magasabb összegben történő megállapítását a társadalombiztosítás szempontjából nem egy fél évig történő magasabb összegű, hanem a hosszabb időn át történő [lásd: az említett 2. § (1) bekezdés a) pontját] járulékfizetés alapozza meg.
- [58] A jelen ügy szempontjából releváns 180 nap a jogalkotó által kifejezetten a kedvezményes számítási szabály alkalmazhatósága érdekében meghatározott időtartam, ami azt hivatott lehetővé tenni, hogy a magasabb járulékot fizetők – amennyiben azt az ellátás igénybevételét megalapozó esemény bekövetkeztét megelőző behatárolt időszakon belül (referencia-időszak) fizetik meg a társadalombiztosítás számára – magasabb összegű ellátásra is legyenek jogosultak.
- [59] Az alapjogilag releváns kérdés a jelen ügyben véleményem szerint az lett volna, hogy a törvény hatályos szövegéből valóban kizárólag az alapügyben támadott hatósági döntésben (és a bírói indítványban) megjelenő azon jogértelmezés olvasható-e ki, hogy a második fordulat szerinti számítás elvégezhetősége, és az ellátásnak ez alapján a törvényi minimumnál magasabb összegben történő megállapítása érdekében a kérelmezők tekintetében folyamatosan fent kell állni 180 nap biztosított jogviszonynak a kérelem benyújtását megelőzően. Álláspontom szerint ez a jogszabály szövegéből nem következik kényszerítően.
- [60] A támadott rendelkezés második fordulatának ugyanis olyan értelmezés is adható, hogy az nem követeli meg a kérelem benyújtását megelőző 180 naptári napra eső, figyelembe vehető átlagjövedelem megállapítása tekintetében, hogy mind a 180 naptári napnak egészségbiztosítási járulék alapját képező jövedelemmel

„lefedettnek” kell lennie. Az Mmtv. 1. § (2) bekezdése 3. pontja a 180 napos feltételt annak érdekében tartalmazza, hogy referencia-időszakként a kérelem benyújtását megelőző naptári év, az ellátás összegének meghatározása tekintetében pedig az ezen időszak alatt megszerzett teljes (tehát legalább 180, de legfeljebb 365 napi) jövedelem figyelembe vehető legyen. Amennyiben a referencia-időszak tekintetében a 180 napos feltétel nem teljesül, úgy az ellátás összegének alapja a kérelem benyújtását közvetlenül megelőző 180 naptári napi jövedelem napi átlagának 30-szorosa. (Ez a 180 naptári napos időszak adott esetben természetesen a tárgyévét megelőző év bizonyos részére is kiterjedhet, amennyiben a tárgyévből 180 naptári nap még nem telt el; ezt az értelmezést a minisztériumi állásfoglalás 5. oldalán a jogalkotó is megerősítette.) A törvény nem tartalmaz olyan kitételt, hogy mind a 180 napnak járulékalapot képező jövedelemmel „lefedettnek” kell lennie; mint ahogyan a 365 nap tekintetében az első fordulat sem teszi ezt. Napi átlag pedig akkor is számítható, ha a figyelembe vehető jövedelemre a kérelmező a 180 napos időszakra csak adott része alatt tesz szert. {Természetesen ebben az esetben is előállhat, hogy a figyelembe vehető összeg napi átlagának 30-szorosa olyan alacsony lesz, hogy az ellátás mértékét a törvényi minimum szerint kell meghatározni; az Mmtv. vonatkozó rendelkezéseinek „de legalább az alapösszeg [...] százaléka” fordulata ezt lehetővé is teszi [lásd: 9. § (1) bekezdés, 12. § (1) bekezdés]. Ez esetben az ellátás mértéke ugyanúgy az alapösszeg meghatározott mértékéhez igazodik, mint ha a kérelmezőnek a vizsgált időszakban egyáltalán nem volt járulékalapot képező jövedelme [lásd: Mmtv. 9. § (2) bekezdés, 12. § (2) bekezdés]. A kifejtettekre tekintettel a támadott rendelkezés második fordulatában foglalt, a kérelem benyújtásának napját közvetlenül megelőző 180 napos időtartam a jövedelemmel „lefedett” napok számától független, pusztán az átlagszámítás elvégezhetősége okán meghatározott „második referencia-időszakként” is értelmezhető lenne. Amennyiben ez az értelmezés ellentétes az ugyanilyen tárgyú (a második fordulat alkalmazásával összefüggő) ügyekben követett joggyakorlattal, úgy egy, a kifejtetteknek megfelelő tartalmú alkotmányos követelményt – az Alaptörvény XV. cikk (2) bekezdésére alapítva – magam is elfogadhatónak tartottam volna.

Budapest, 2018. március 27.

Dr. Salamon László s. k.,
alkotmánybíró

IX. Határozatok Tára

A Kormány 1210/2018. (IV. 6.) Korm. határozata a kiépített gázhálózattal nem rendelkező települések esetében a téli rezsicsökkentés kiterjesztéséről

A Kormány

1. az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Áht.) 33. § (1) bekezdésében biztosított jogkörében eljárva elrendeli a Magyarország 2018. évi központi költségvetéséről szóló 2017. évi C. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 1. melléklet IX. Helyi önkormányzatok támogatásai fejezetének a 65. A téli rezsicsökkentés kiterjesztése a kiépített gázhálózattal nem rendelkező településeknél címmel történő kiegészítését;
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
belügyminiszter
Határidő: azonnal
2. az Áht. 33. § (2) bekezdésében biztosított jogkörében eljárva elrendeli 345 696 000 forint egyszeri átcsoportosítását a Kvtv. 1. melléklet IX. Helyi önkormányzatok támogatásai fejezet, 2. Helyi önkormányzatok működési célú kiegészítő támogatásai cím terhére, a Kvtv. 1. melléklet IX. Helyi önkormányzatok támogatásai fejezet, 65. A téli rezsicsökkentés kiterjesztése a kiépített gázhálózattal nem rendelkező településeknél cím javára, az 1. melléklet szerint;
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
belügyminiszter
Határidő: azonnal
3. egyetért azzal, hogy a belügyminiszter a téli rezsicsökkentés kiterjesztése érdekében a 2. pont szerint átcsoportosított előirányzat terhére a háztartások számára pénzbeli támogatás biztosítása céljából lakott ingatlanonként 12 000 forint összegű költségvetési támogatást nyújtson a kiépített gázhálózattal nem rendelkező, 2. melléklet szerinti települési önkormányzatoknak a 2. melléklet szerinti összeg erejéig a költségvetési támogatás felhasználásának és elszámolásának részletes feltételeit meghatározó támogatói okirat alapján úgy, hogy a támogatás felhasználásának határideje 2018. szeptember 30. legyen;
4. felkéri a 2. melléklet szerinti települési önkormányzatokat, hogy a 3. pont szerinti költségvetési támogatás elosztásának módját és a támogatási összeg lakossághoz történő eljuttatásának feltételeit a helyi viszonyok figyelembevételével alakítsák ki;
5. egyetért azzal, hogy a belügyminiszter a 3. pont szerinti költségvetési támogatást a támogatói okirat kiadását követően haladéktalanul folyósítsa a 2. melléklet szerinti települési önkormányzatok számára.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

1. melléklet az 1210/2018. (IV. 6.) Korm. határozathoz

IX. Helyi önkormányzatok támogatásai

ADATLAP A KÖLTSÉGVETÉSI ELŐIRÁNYZATOK MÓDOSÍTÁSÁRA
a Kormány hatáskörében
Költségvetési év: 2018.

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előir. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	K I A D Á S O K								Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma
												Kiemelt előirányzat neve										
	IX.						Helyi önkormányzatok támogatásai															
375240		65				K5	A téli rezsicsökkentés kiterjesztése a kiépített gázhálózattal nem rendelkező településeknél															
							Egyéb működési célú kiadások												345 696 000			
359017		2				K5	Helyi önkormányzatok működési célú kiegészítő támogatásai															
							Egyéb működési célú kiadások												-345 696 000			
Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű																						

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előir. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	B E V É T E L								Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma
												Kiemelt előirányzat neve										
Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű																						

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előir. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	T Á M O G A T Á S								Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma
												Kiemelt előirányzat neve										
Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű Foglalkoztatottak létszáma (fő) - időszakra																						

Az adatlap 5 példányban töltendő ki						A támogatás folyósítása/zárolása (módosítása +/-)						Összesen				I.n.év	II. n.év	III.n.év	IV.n.év
Fejezet						1 példány	időarányos												
Állami Számvevőszék						1 példány	teljesítményarányos												
Magyar Államkincstár						1 példány	egyéb: azonnal					345 696 000					345 696 000		
Nemzetgazdasági Minisztérium						2 példány													

* Az összetartozó előirányzat-változásokat (+/-) egymást követően kell szerepeltetni.

2. melléklet az 1210/2018. (IV. 6.) Korm. határozathoz

adatok forintban

Sor-szám	Önkormányzat	Megye	Lakott ingatlanok száma (db)	Támogatás (háztartásonként 12 000 forint)
1	Bácsszentgyörgy	Bács-Kiskun	68	816 000
2	Abaliget	Baranya	210	2 520 000
3	Ág	Baranya	57	684 000
4	Almamellék	Baranya	140	1 680 000
5	Almáskeresztúr	Baranya	37	444 000
6	Alsószentmárton	Baranya	283	3 396 000
7	Apátvarasd	Baranya	36	432 000
8	Babarcszőlős	Baranya	39	468 000
9	Bakóca	Baranya	111	1 332 000
10	Bánfa	Baranya	64	768 000
11	Baranyajenő	Baranya	145	1 740 000
12	Baranyaszentgyörgy	Baranya	56	672 000
13	Bogdása	Baranya	105	1 260 000
14	Boldogasszonyfa	Baranya	157	1 884 000
15	Bükkösd	Baranya	400	4 800 000
16	Bürüs	Baranya	33	396 000
17	Csebény	Baranya	36	432 000
18	Cserdi	Baranya	136	1 632 000
19	Csonkamindszent	Baranya	52	624 000
20	Dencsháza	Baranya	211	2 532 000
21	Dinnyeberki	Baranya	40	480 000
22	Drávacsehi	Baranya	66	792 000
23	Drávafok	Baranya	179	2 148 000
24	Drávaiványi	Baranya	71	852 000
25	Drávakeresztúr	Baranya	51	612 000
26	Drávapalkonya	Baranya	94	1 128 000
27	Drávasztára	Baranya	178	2 136 000
28	Egyházasharaszti	Baranya	109	1 308 000
29	Endrőc	Baranya	124	1 488 000
30	Erdősmárok	Baranya	33	396 000
31	Felsőegerszeg	Baranya	55	660 000
32	Felsőszentmárton	Baranya	424	5 088 000
33	Gerde	Baranya	171	2 052 000
34	Gerényes	Baranya	84	1 008 000
35	Gilvánfa	Baranya	91	1 092 000
36	Gödre	Baranya	338	4 056 000
37	Gyöngyfa	Baranya	43	516 000
38	Gyöngyösmellék	Baranya	92	1 104 000
39	Helesfa	Baranya	116	1 392 000
40	Hetvehely	Baranya	142	1 704 000
41	Hirics	Baranya	70	840 000
42	Horváthertelend	Baranya	24	288 000

Sor-szám	Önkormányzat	Megye	Lakott ingatlanok száma (db)	Támogatás (háztartásonként 12 000 forint)
43	Husztót	Baranya	25	300 000
44	Ibafa	Baranya	77	924 000
45	Illocska	Baranya	82	984 000
46	Kákics	Baranya	83	996 000
47	Katádfa	Baranya	54	648 000
48	Kemse	Baranya	23	276 000
49	Kétújfalu	Baranya	238	2 856 000
50	Kisbeszterce	Baranya	30	360 000
51	Kisdobsza	Baranya	82	984 000
52	Kishajmás	Baranya	71	852 000
53	Kisnyárad	Baranya	75	900 000
54	Kistamási	Baranya	38	456 000
55	Kisvaszar	Baranya	107	1 284 000
56	Kórós	Baranya	74	888 000
57	Kovácsszénája	Baranya	26	312 000
58	Lapáncsa	Baranya	69	828 000
59	Lúzsok	Baranya	66	792 000
60	Magyarlukafa	Baranya	32	384 000
61	Markóc	Baranya	22	264 000
62	Marócsa	Baranya	35	420 000
63	Mekényes	Baranya	116	1 392 000
64	Merenye	Baranya	99	1 188 000
65	Meződ	Baranya	53	636 000
66	Mindszentgodisa	Baranya	298	3 576 000
67	Molvány	Baranya	67	804 000
68	Mozsgó	Baranya	314	3 768 000
69	Nagydobsza	Baranya	221	2 652 000
70	Nagyhajmás	Baranya	115	1 380 000
71	Nagytótfalu	Baranya	115	1 380 000
72	Nagyváty	Baranya	110	1 320 000
73	Nemeske	Baranya	94	1 128 000
74	Nyugotszenterzsébet	Baranya	75	900 000
75	Okorág	Baranya	61	732 000
76	Okorvölgy	Baranya	30	360 000
77	Old	Baranya	115	1 380 000
78	Palé	Baranya	29	348 000
79	Pécsbagota	Baranya	37	444 000
80	Pettend	Baranya	42	504 000
81	Piskó	Baranya	79	948 000
82	Siklósnagyfalu	Baranya	120	1 440 000
83	Somogyhárság	Baranya	158	1 896 000
84	Somogyviszló	Baranya	93	1 116 000
85	Sósvertike	Baranya	57	684 000
86	Sumony	Baranya	146	1 752 000
87	Szágy	Baranya	56	672 000

Sor-szám	Önkormányzat	Megye	Lakott ingatlanok száma (db)	Támogatás (háztartásonként 12 000 forint)
88	Szárász	Baranya	18	216 000
89	Szentdénes	Baranya	116	1 392 000
90	Szentegeát	Baranya	149	1 788 000
91	Szentkatalin	Baranya	42	504 000
92	Szentlászló	Baranya	266	3 192 000
93	Szörény	Baranya	23	276 000
94	Szulimán	Baranya	86	1 032 000
95	Tarrós	Baranya	45	540 000
96	Tékes	Baranya	79	948 000
97	Teklafalu	Baranya	112	1 344 000
98	Tormás	Baranya	100	1 200 000
99	Tótszentgyörgy	Baranya	63	756 000
100	Várad	Baranya	38	456 000
101	Varga	Baranya	35	420 000
102	Vásárosbéc	Baranya	66	792 000
103	Vázsnok	Baranya	52	624 000
104	Vejeti	Baranya	58	696 000
105	Velény	Baranya	51	612 000
106	Zádor	Baranya	112	1 344 000
107	Zaláta	Baranya	106	1 272 000
108	Abaújlak	Borsod-Abaúj-Zemplén	40	480 000
109	Abaújszolnok	Borsod-Abaúj-Zemplén	45	540 000
110	Abod	Borsod-Abaúj-Zemplén	94	1 128 000
111	Alsógagy	Borsod-Abaúj-Zemplén	39	468 000
112	Baskó	Borsod-Abaúj-Zemplén	72	864 000
113	Becskeháza	Borsod-Abaúj-Zemplén	18	216 000
114	Bódvalenke	Borsod-Abaúj-Zemplén	46	552 000
115	Bódvarákó	Borsod-Abaúj-Zemplén	39	468 000
116	Büttös	Borsod-Abaúj-Zemplén	75	900 000
117	Csenyéte	Borsod-Abaúj-Zemplén	74	888 000
118	Debréte	Borsod-Abaúj-Zemplén	9	108 000
119	Égerszög	Borsod-Abaúj-Zemplén	26	312 000
120	Fáj	Borsod-Abaúj-Zemplén	79	948 000
121	Felsőgagy	Borsod-Abaúj-Zemplén	63	756 000
122	Felsőregmec	Borsod-Abaúj-Zemplén	71	852 000
123	Felsővadász	Borsod-Abaúj-Zemplén	157	1 884 000
124	Fony	Borsod-Abaúj-Zemplén	129	1 548 000
125	Gadna	Borsod-Abaúj-Zemplén	63	756 000
126	Gagyapáti	Borsod-Abaúj-Zemplén	6	72 000
127	Gagybátor	Borsod-Abaúj-Zemplén	61	732 000
128	Gagyvendégi	Borsod-Abaúj-Zemplén	84	1 008 000
129	Háromhuta	Borsod-Abaúj-Zemplén	58	696 000
130	Hejce	Borsod-Abaúj-Zemplén	84	1 008 000
131	Hernádcéce	Borsod-Abaúj-Zemplén	78	936 000
132	Hernádpetri	Borsod-Abaúj-Zemplén	76	912 000

Sor-szám	Önkormányzat	Megye	Lakott ingatlanok száma (db)	Támogatás (háztartásonként 12 000 forint)
133	Imola	Borsod-Abaúj-Zemplén	41	492 000
134	Irota	Borsod-Abaúj-Zemplén	35	420 000
135	Kány	Borsod-Abaúj-Zemplén	27	324 000
136	Keresztéte	Borsod-Abaúj-Zemplén	16	192 000
137	Kiscsécs	Borsod-Abaúj-Zemplén	48	576 000
138	Komlóska	Borsod-Abaúj-Zemplén	114	1 368 000
139	Kovácsvágás	Borsod-Abaúj-Zemplén	192	2 304 000
140	Krasznokvajda	Borsod-Abaúj-Zemplén	160	1 920 000
141	Kupa	Borsod-Abaúj-Zemplén	61	732 000
142	Lak	Borsod-Abaúj-Zemplén	182	2 184 000
143	Mogyoróska	Borsod-Abaúj-Zemplén	40	480 000
144	Nyésta	Borsod-Abaúj-Zemplén	20	240 000
145	Pamlény	Borsod-Abaúj-Zemplén	20	240 000
146	Percse	Borsod-Abaúj-Zemplén	16	192 000
147	Pusztafalu	Borsod-Abaúj-Zemplén	78	936 000
148	Pusztaradvány	Borsod-Abaúj-Zemplén	64	768 000
149	Rakaca	Borsod-Abaúj-Zemplén	220	2 640 000
150	Rakacaszend	Borsod-Abaúj-Zemplén	124	1 488 000
151	Regéc	Borsod-Abaúj-Zemplén	40	480 000
152	Répáshuta	Borsod-Abaúj-Zemplén	156	1 872 000
153	Selyeb	Borsod-Abaúj-Zemplén	155	1 860 000
154	Síma	Borsod-Abaúj-Zemplén	11	132 000
155	Szakácsi	Borsod-Abaúj-Zemplén	46	552 000
156	Szászfalu	Borsod-Abaúj-Zemplén	48	576 000
157	Tomor	Borsod-Abaúj-Zemplén	101	1 212 000
158	Tornabarakony	Borsod-Abaúj-Zemplén	12	144 000
159	Tornaszentandrás	Borsod-Abaúj-Zemplén	85	1 020 000
160	Tornaszentjakab	Borsod-Abaúj-Zemplén	81	972 000
161	Vágáshuta	Borsod-Abaúj-Zemplén	37	444 000
162	Varbóc	Borsod-Abaúj-Zemplén	29	348 000
163	Vilyvitány	Borsod-Abaúj-Zemplén	102	1 224 000
164	Viszló	Borsod-Abaúj-Zemplén	27	324 000
165	Igar	Fejér	392	4 704 000
166	Fenyőfő	Győr-Moson-Sopron	44	528 000
167	Vének	Győr-Moson-Sopron	62	744 000
168	Szarvaskő	Heves	139	1 668 000
169	Tarnabod	Heves	185	2 220 000
170	Tiszabő	Jász-Nagykun-Szolnok	427	5 124 000
171	Ipolytárnóc	Nógrád	168	2 016 000
172	Kisecset	Nógrád	78	936 000
173	Rákócziabánya	Nógrád	271	3 252 000
174	Pilisszentlászló	Pest	408	4 896 000
175	Bakháza	Somogy	70	840 000
176	Bolhás	Somogy	160	1 920 000
177	Csurgónagymarton	Somogy	61	732 000

Sor-szám	Önkormányzat	Megye	Lakott ingatlanok száma (db)	Támogatás (háztartásonként 12 000 forint)
178	Dráavagárdony	Somogy	48	576 000
179	Drávatamási	Somogy	84	1 008 000
180	Fiad	Somogy	56	672 000
181	Gálosfa	Somogy	92	1 104 000
182	Gige	Somogy	107	1 284 000
183	Görgeteg	Somogy	407	4 884 000
184	Hajmás	Somogy	70	840 000
185	Hedrehely	Somogy	147	1 764 000
186	Hencse	Somogy	112	1 344 000
187	Homokszentgyörgy	Somogy	417	5 004 000
188	Istvándi	Somogy	171	2 052 000
189	Kálmánca	Somogy	211	2 532 000
190	Kaposkeresztúr	Somogy	109	1 308 000
191	Kastélyosdombó	Somogy	86	1 032 000
192	Kaszó	Somogy	45	540 000
193	Kercseliget	Somogy	136	1 632 000
194	Kőkút	Somogy	110	1 320 000
195	Lad	Somogy	219	2 628 000
196	Lakócsa	Somogy	205	2 460 000
197	Mike	Somogy	218	2 616 000
198	Nagykorpád	Somogy	203	2 436 000
199	Pálmajor	Somogy	85	1 020 000
200	Pamuk	Somogy	89	1 068 000
201	Patca	Somogy	24	288 000
202	Patosfa	Somogy	104	1 248 000
203	Potony	Somogy	88	1 056 000
204	Rinyabesenyő	Somogy	59	708 000
205	Rinyakovácsi	Somogy	50	600 000
206	Rinyaszentkirály	Somogy	136	1 632 000
207	Somogyaracs	Somogy	62	744 000
208	Somogyicsó	Somogy	63	756 000
209	Szabás	Somogy	171	2 052 000
210	Szenta	Somogy	138	1 656 000
211	Szentborbás	Somogy	50	600 000
212	Szenyér	Somogy	104	1 248 000
213	Szilvásszentmárton	Somogy	59	708 000
214	Szulok	Somogy	232	2 784 000
215	Tótújfalu	Somogy	96	1 152 000
216	Újvárfalva	Somogy	102	1 224 000
217	Visnye	Somogy	85	1 020 000
218	Zselickisfalud	Somogy	87	1 044 000
219	Csibrák	Tolna	111	1 332 000
220	Fürged	Tolna	232	2 784 000
221	Grábóc	Tolna	73	876 000
222	Jágónak	Tolna	90	1 080 000

Sor-szám	Önkormányzat	Megye	Lakott ingatlanok száma (db)	Támogatás (háztartásonként 12 000 forint)
223	Keszőhidegkút	Tolna	81	972 000
224	Lápafő	Tolna	61	732 000
225	Nak	Tolna	238	2 856 000
226	Pári	Tolna	234	2 808 000
227	Pörböly	Tolna	225	2 700 000
228	Szakcs	Tolna	359	4 308 000
229	Udvari	Tolna	129	1 548 000
230	Várong	Tolna	59	708 000
231	Alsószőlnök	Vas	129	1 548 000
232	Apátistvánfalva	Vas	131	1 572 000
233	Bérbaltavár	Vas	196	2 352 000
234	Egyházashetye	Vas	126	1 512 000
235	Felsőcsatár	Vas	157	1 884 000
236	Felsőszőlnök	Vas	228	2 736 000
237	Horvátlovó	Vas	61	732 000
238	Kemeneskápolna	Vas	38	456 000
239	Kétvölgy	Vas	43	516 000
240	Kondorfa	Vas	212	2 544 000
241	Köcsk	Vas	105	1 260 000
242	Mesteri	Vas	77	924 000
243	Meszlen	Vas	79	948 000
244	Nagytilaj	Vas	63	756 000
245	Narda	Vas	169	2 028 000
246	Nemesmedves	Vas	9	108 000
247	Orfalu	Vas	23	276 000
248	Pornóapáti	Vas	120	1 440 000
249	Szakonyfalu	Vas	108	1 296 000
250	Szalafő	Vas	83	996 000
251	Szatta	Vas	27	324 000
252	Vaskeresztes	Vas	109	1 308 000
253	Bakonybél	Veszprém	506	6 072 000
254	Csehbánya	Veszprém	103	1 236 000
255	Gecse	Veszprém	159	1 908 000
256	Kispirit	Veszprém	36	432 000
257	Megyer	Veszprém	9	108 000
258	Németbánya	Veszprém	44	528 000
259	Öcs	Veszprém	73	876 000
260	Pápasalamon	Veszprém	133	1 596 000
261	Pénzesgyőr	Veszprém	127	1 524 000
262	Börzönce	Zala	24	288 000
263	Kisrécse	Zala	70	840 000
264	Kistolmács	Zala	57	684 000
265	Lasztonya	Zala	32	384 000
266	Maróc	Zala	43	516 000
267	Murarátka	Zala	109	1 308 000

Sor-szám	Önkormányzat	Megye	Lakott ingatlanok száma (db)	Támogatás (háztartásonként 12 000 forint)
268	Nemeshetés	Zala	112	1 344 000
269	Oltárc	Zala	102	1 224 000
270	Pat	Zala	88	1 056 000
271	Pusztapaáti	Zala	14	168 000
272	Sand	Zala	159	1 908 000
273	Szentmargitfalva	Zala	43	516 000
274	Szentpéterföldre	Zala	59	708 000
275	Valkonya	Zala	24	288 000
276	Zajk	Zala	74	888 000
277	Zalamerenye	Zala	85	1 020 000
278	Zalasárszeg	Zala	46	552 000
279	Zalaszentjakab	Zala	119	1 428 000
Összesen:			28 808	345 696 000

A Kormány 1211/2018. (IV. 6.) Korm. határozata az Országvédelmi Alapból történő előirányzat-átcsoportosításról, fejezetten belüli előirányzat-átcsoportosításról és egyes kormányhatározatok módosításáról

A Kormány

1. a Magyarország 2018. évi központi költségvetéséről szóló 2017. évi C. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 19. § (4) bekezdésében és az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény 33. § (2) bekezdésében biztosított jogkörében eljárva 19 433 291 557 forint egyszeri átcsoportosítását rendeli el elszámolási, a fel nem használt rész tekintetében visszatérítési kötelezettséggel a Kvtv. 1. melléklet XI. Miniszterelnökség fejezet, 32. Központi kezelésű előirányzatok cím, 2. Országvédelmi Alap alcím terhére, az 1. melléklet szerint.

Az átcsoportosítás tekintetében

Felelős: nemzetgazdasági miniszter

Határidő: azonnal

Az elszámolás és a visszatérítési kötelezettség tekintetében

Felelős: külgazdasági és külügyminiszter, emberi erőforrások minisztere, a Kormány nemzetpolitikáért felelős tagja

Határidő: 2019. június 30.

2. egyetért azzal, hogy a Pest Megyei Topház Egyesített Szociális Intézmény kiváltásával és a szociális, gyermekjóléti és gyermekvédelmi intézményrendszer ellenőrzésének megerősítésével kapcsolatos feladatokról szóló 2051/2017. (XII. 27.) Korm. határozat a következő 5–7. pontokkal, valamint a 2. melléklettel egészül ki:

„5. A Kormány az államháztartásról szóló 2011. évi CXCV. törvény (a továbbiakban: Áht.) 33. § (2) bekezdésében biztosított jogkörében eljárva 922 000 000 forint egyszeri átcsoportosítását rendeli el a Magyarország 2018. évi központi költségvetéséről szóló 2017. évi C. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 1. melléklet XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezet, 20. Fejezeti kezelésű előirányzatok cím, 50. Kulturális szakmai feladatok támogatása alcím, 8. A Fővárosi Nagycirkusz elhelyezése és kialakítása jogcímcsoport terhére, a Kvtv. 1. melléklet XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezet, 20. Fejezeti kezelésű előirányzatok cím, 19. Szociális célú humánszolgáltatások alcím, 10. Egyes szociális és gyermekvédelmi szolgáltatások fejlesztési támogatása jogcímcsoport javára, az 1. melléklet szerint;

Felelős: emberi erőforrások minisztere

Határidő: azonnal

6. A Kormány felhívja a nemzetgazdasági minisztert, hogy – az emberi erőforrások miniszterének bevonásával – gondoskodjon az 5. pont szerinti forrás visszapótlásáról a Kvtv. 1. melléklet XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma

fejezet, 20. Fejezeti kezelésű előirányzatok cím, 50. Kulturális szakmai feladatok támogatása alcím, 8. A Fővárosi Nagycirkusz elhelyezése és kialakítása jogcímcsoport javára.

Felelős: nemzetgazdasági miniszter
emberi erőforrások minisztere

Határidő: felmerülés ütemében

7. A Kormány az Áht. 36. § (4c) bekezdés b) pontjában biztosított jogkörében eljárva a 2019. évre vonatkozóan a Pest Megyei Topház Egyesített Szociális Intézmény kiváltásával összefüggésben a XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezet, 20. Fejezeti kezelésű előirányzatok cím, 19. Szociális célú humánszolgáltatások alcím, 10. Egyes szociális és gyermekvédelmi szolgáltatások fejlesztési támogatása jogcímcsoport terhére vállalható éven túli kötelezettségvállalás felső korlátját 969 400 000 forintban állapítja meg.

Felelős: emberi erőforrások minisztere

Határidő: azonnal"

3. egyetért azzal, hogy a rendkívüli kormányzati intézkedésekre szolgáló tartalékból történő előirányzat-átcsoportosításról, a XLII. A költségvetés közvetlen bevételei és kiadásai fejezet címrendjének kiegészítéséről, a 2017. évi költségvetési maradványok átcsoportosításáról, egyes kormányhatározatok módosításáról és a szociális hozzájárulási adóhoz kapcsolódó 2018. évi megtakarítások kezeléséről szóló 1013/2018. (II. 2.) Korm. határozat 1. melléklete szerint – az egyszeri előirányzat-átcsoportosítás összesen összegének változatlanul hagyása mellett – a XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezet, 1. Emberi Erőforrások Minisztériuma igazgatása cím, K3. Dologi kiadások kiemelt előirányzat javára átcsoportosított 96 000 000 forintból 525 000 forint a XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezet, 14. Országos Mentőszolgálat cím, K3. Dologi kiadások kiemelt előirányzaton kerüljön felhasználásra és elszámolásra.
4. egyetért azzal, hogy a rendkívüli kormányzati intézkedésekre szolgáló tartalékból történő előirányzat-átcsoportosításról, címrend-kiegészítésről és egyes kormányhatározatok módosításáról szóló 1080/2018. (III. 13.) Korm. határozat 1. melléklete szerint – az egyszeri előirányzat-átcsoportosítás összesen összegének változatlanul hagyása mellett – a XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezet, 20. Fejezeti kezelésű előirányzatok cím, 22. Egészségügyi ágazati előirányzatok alcím, 2. Egészségügyi ellátási és fejlesztési feladatok jogcímcsoport, K3. Dologi kiadások kiemelt előirányzat javára átcsoportosított 260 000 000 forint a K5. Egyéb működési célú kiadások kiemelt előirányzat, a K6. Beruházások kiemelt előirányzat javára átcsoportosított 20 000 000 forint a K8. Egyéb felhalmozási célú kiadások kiemelt előirányzaton kerüljön felhasználásra és elszámolásra.

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

1. melléklet az 1211/2018. (IV. 6.) Korm. határozathoz

XI. Miniszterelnökség
 XVIII. Külgazdasági és Külügyminisztérium
 XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma
 XLII. A költségvetés közvetlen bevételei és kiadásai
 LXV. Bethlen Gábor Alap

ADATLAP A KÖLTSÉGVETÉSI ELŐIRÁNYZATOK MÓDOSÍTÁSÁRA
 a Kormány hatáskörében
 Költségvetési év: 2018.

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előír. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	K I A D Á S O K										A módosítás jogcíme	Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma
												Kiemelt előirányzat neve													
	XVIII.						Külgazdasági és Külügyminisztérium																		
004118						K6						Külgazdasági és Külügyminisztérium													
												Külgazdasági és Külügyminisztérium													
	XX.						Emberi Erőforrások Minisztériuma																		
218672		11					Közgyűjtemények																		
						K1						Személyi juttatások											4 200 000		
						K2						Munkaadókat terhelő járulékok és szociális hozzájárulási adó											800 000		
						K3						Dologi kiadások											15 000 000		
						K6						Beruházások											5 000 000		
						K7						Fejlesztések											229 000 000		
		20					Fejezeti kezelésű előirányzatok																		
			53				Üldözött keresztények segítségének feladatai																		
367228					2		Intervenciók Támogatási Keret																		
						K5						Egyéb működési célú kiadások											46 500 000		
						K8						Egyéb felhalmozási célú kiadások											313 500 000		
			55				Egyházi célú központi költségvetési hozzájárulások																		
335740					9		Egyházi közösségi célú programok és beruházások támogatása																		
						K5						Egyéb működési célú kiadások											1 036 442 198		
						K8						Egyéb felhalmozási célú kiadások											8 287 179 359		
	XLII.						A költségvetés közvetlen bevételei és kiadásai																		
		42					Alapok támogatása																		
263478			2				Bethlen Gábor Alap támogatása																		
						K5						Egyéb működési célú kiadások											525 340 249		
						K8						Egyéb felhalmozási célú kiadások											5 474 659 751		
	LXV.						Bethlen Gábor Alap																		
263145		4					Nemzetpolitikai célú támogatások																		
						K5						Egyéb működési célú kiadások											525 340 249		
						K8						Egyéb felhalmozási célú kiadások											5 474 659 751		
	XI.						Miniszterelnökség																		
		32					Központi kezelésű előirányzatok																		
271734			2				Országvédelmi Alap																		
						K5						Egyéb működési célú kiadások											-19 433 291 557		

Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előír. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	B E V É T E L										A módosítás jogcíme	Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma
												Kiemelt előirányzat neve													
	LXV.						Bethlen Gábor Alap																		
		2					Költségvetési támogatás																		
284901			3				Eseti támogatás																		
						B1						Működési célú támogatások államháztartáson belülről											525 340 249		
						B2						Felhalmozási célú támogatások államháztartáson belülről											5 474 659 751		

Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előír. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	T Á M O G A T Á S										A módosítás jogcíme	Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma
												Kiemelt előirányzat neve													
	XVIII.						Külgazdasági és Külügyminisztérium																		
004118							Külgazdasági és Külügyminisztérium																		
							Külgazdasági és Külügyminisztérium																		
	XX.						Emberi Erőforrások Minisztériuma																		
218672		11					Közgyűjtemények																		
		20					Fejezeti kezelésű előirányzatok																		
			53				Üldözött keresztények segítségének feladatai																		
367228					2		Intervenciók Támogatási Keret																		
			55				Egyházi célú központi költségvetési hozzájárulások																		
335740					9		Egyházi közösségi célú programok és beruházások támogatása																		

Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű

Az adatlap 5 példányban töltendő ki						A támogatás folyósítása/zárrolása (módosítása +/-)				Összesen				I. n. év	II. n. év	III. n. év	IV. n. év
Fejezet	1 példány					időarányos											
Állami Számvevőszék	1 példány					teljesítményarányos											
Magyar Államkincstár	1 példány					egyéb:											
Nemzetgazdasági Minisztérium	2 példány																
* Az összetartozó előirányzat-változásokat (+/-) egymást követően kell szerepeltetni.																	

2. melléklet az 1211/2018. (IV. 6.) Korm. határozathoz
 „1. melléklet a 2051/2017. (XII. 27.) Korm. határozathoz

XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma

ADATLAP A KÖLTSÉGVETÉSI ELŐIRÁNYZATOK MÓDOSÍTÁSÁRA
 a Kormány hatáskörében
 Költségvetési év: 2018.

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előír. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	K I A D Á S O K	A módosítás jogcíme					Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma		
												Kiemelt előirányzat neve										
	XX.						Emberi Erőforrások Minisztériuma															
		20					Fejezeti kezelésű előirányzatok															
			19				Szociális célú humánszolgáltatások															
353784				10			Egyes szociális és gyermekvédelmi szolgáltatások fejlesztési támogatása															
						K8	Egyéb felhalmozási célú kiadások															
			50				Kulturális szakmai feladatok támogatása															
353762				8			A Fővárosi Nagycirkusz elhelyezése és kialakítása															
						K8	Egyéb felhalmozási célú kiadások															
Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű																						

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előír. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	B E V É T E L	A módosítás jogcíme					Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma			
												Kiemelt előirányzat neve											
Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű																							

forintban

Államháztartási egyedi azonosító	Fejezet szám	Cím szám	Alcím szám	Jog-cím csop. szám	Jog-cím szám	Kiemelt előír. szám	Fejezet név	Cím név	Alcím név	Jog-cím csop. név	Jog-cím név	T Á M O G A T Á S	A módosítás jogcíme					Módosítás (+/-)	A módosítás következő évre áthúzódó hatása	A módosítást elrendelő jogszabály/határozat száma				
												Kiemelt előirányzat neve												
	XX.						Emberi Erőforrások Minisztériuma																	
		20					Fejezeti kezelésű előirányzatok																	
			19				Szociális célú humánszolgáltatások																	
353784				10			Egyes szociális és gyermekvédelmi szolgáltatások fejlesztési támogatása																	
						50	Kulturális szakmai feladatok támogatása																	
353762				8			A Fővárosi Nagycirkusz elhelyezése és kialakítása																	
Az előirányzatomódosítás érvényessége: a.) a költségvetési évben egyszeri jellegű																								

Az adatlap 5 példányban töltendő ki							A támogatás folyósítása/zárolása (módosítása +/-)	Osszesen	I.n.év	II. n.év	III.n.év	IV.n.év
Fejezet						1 példány	időarányos					
Állami Számvevőszék						1 példány	tejesítményarányos					
Magyar Államkincstár						1 példány	egyéb:	azonnal	922 000 000		922 000 000	
Nemzetgazdasági Minisztérium						2 példány						

* Az összetartozó előirányzat-változásokat (+/-) egymást követően kell szerepeltetni.*

A Kormány 1212/2018. (IV. 6.) Korm. határozata óvodafejlesztési program támogatásáról

A Kormány

1. elismerve a Magyar Katolikus Egyház (a továbbiakban: Egyház) közfeladat-ellátásban, kiemelten az óvodai nevelésben betöltött jelentős szerepét, az Egyház országos óvodafejlesztési programjára a 2018–2021. években összesen 67 348 371 000 forint támogatást biztosít;
2. felhívja a nemzetgazdasági minisztert, hogy – az emberi erőforrások minisztere bevonásával – a program megvalósítása érdekében gondoskodjon a 2018. évben szükséges 16 837 092 750 forint költségvetési forrás rendelkezésre állásáról a Magyarország 2018. évi központi költségvetéséről szóló 2017. évi C. törvény (a továbbiakban: Kvtv.) 1. melléklet XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezet, 20. Fejezeti kezelésű előirányzatok cím, 55. Egyházi célú központi költségvetési hozzájárulások alcím, 9. Egyházi közösségi célú programok és beruházások támogatása jogcímcsoport javára;
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
emberi erőforrások minisztere
Határidő: 2018. július 31.
3. felhívja a nemzetgazdasági minisztert, hogy – az emberi erőforrások minisztere bevonásával – a program megvalósítása érdekében gondoskodjon a 2019. évben szükséges 16 837 092 750 forint költségvetési forrás rendelkezésre állásáról a Magyarország 2019. évi központi költségvetéséről szóló törvény XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezetben;
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
emberi erőforrások minisztere
Határidő: a 2019. évi központi költségvetés tervezése során
4. felhívja a nemzetgazdasági minisztert, hogy – az emberi erőforrások minisztere bevonásával – a program megvalósítása érdekében gondoskodjon a 2020. évben szükséges 16 837 092 750 forint költségvetési forrás rendelkezésre állásáról a Magyarország 2020. évi központi költségvetéséről szóló törvény XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezetben;
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
emberi erőforrások minisztere
Határidő: a 2020. évi központi költségvetés tervezése során
5. felhívja a nemzetgazdasági minisztert, hogy – az emberi erőforrások minisztere bevonásával – a program megvalósítása érdekében gondoskodjon a 2021. évben szükséges 16 837 092 750 forint költségvetési forrás rendelkezésre állásáról a Magyarország 2021. évi központi költségvetéséről szóló törvény XX. Emberi Erőforrások Minisztériuma fejezetben.
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
emberi erőforrások minisztere
Határidő: a 2021. évi központi költségvetés tervezése során

Orbán Viktor s. k.
miniszterelnök

A Kormány 1213/2018. (IV. 6.) Korm. határozata a Pázmány Péter Katolikus Egyetem széttagoltságának megszüntetése érdekében szükséges intézkedésekről

A Kormány

1. támogatja a Pázmány Péter Katolikus Egyetem jelenlegi széttagoltságának megszüntetésére irányuló törekvést, ezért egyetért azzal, hogy az intézmény a Budapest VIII. kerület belterület 36582/0/D/1 helyrajzi számú, természetben az 1088 Budapest, Bródy Sándor utca 5–7. és a Budapest VIII. kerület belterület 36582/0/D/7 helyrajzi számú, természetben az 1088 Budapest, Szentkirályi utca 27. szám alatt található ingatlanokat (a továbbiakban: Ingatlanok) oktatási célokra használhassa;

2. felhívja a nemzeti fejlesztési minisztert, hogy a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zrt. (a továbbiakban: MNV Zrt.) útján vizsgálja meg az 1. pontban megjelölt Ingatlanok ingyenes használatba adásának lehetőségét a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia részére;
Felelős: nemzeti fejlesztési miniszter
Határidő: a Budapest VIII. kerület belterület 36582/0/D/7 helyrajzi számú, természetben az 1088 Budapest, Szentkirályi utca 27. szám alatti ingatlan MNV Zrt. tulajdonosi joggyakorlása alá kerülését követő 90 napon belül
3. felhívja a nemzeti fejlesztési minisztert, hogy az emberi erőforrások minisztere bevonásával, a 2. pont szerinti vizsgálat lefolytatását követően – amennyiben a vizsgálat eredménye szerint az ingyenes használatba adás feltételei fennállnak – készítsen előterjesztést az 1. pont szerinti Ingatlanok versenyeztetés mellőzésével történő használatba adásáról a Magyar Katolikus Püspöki Konferencia részére, valamint az Ingatlanok oktatási célú felújításáról;
Felelős: nemzeti fejlesztési miniszter
emberi erőforrások minisztere
Határidő: a vizsgálatot követően azonnal
4. támogatja – az 1. pontban foglalt törekvés elősegítése érdekében – a Budapest VIII. kerület belterület 36576/1 helyrajzi számú, természetben az 1088 Budapest, Mikszáth Kálmán tér 1. szám alatt található ingatlan oktatási célú felújítását, és felhívja a nemzetgazdasági minisztert, hogy a munkálatokhoz 2018. évben 1 674 994 913 forint költségvetési forrást biztosítson;
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
Határidő: azonnal
5. felhívja az emberi erőforrások miniszterét, hogy a 4. pontban foglalt oktatási célú felújítási támogatás érdekében létesítsen támogatási jogviszonyt a Magyar Katolikus Püspöki Konferenciával mint kedvezményezettel.
Felelős: emberi erőforrások minisztere
Határidő: a 4. pontban foglaltak megvalósulását követően azonnal

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Kormány 1214/2018. (IV. 6.) Korm. határozata a Budapest II. Kerületi Szabó Lőrinc Kéttannyelvű Általános Iskola és Gimnázium tornacsarnoka megvalósításához szükséges ingatlanvásárlásról

A Kormány

1. egyetért a Budapest II. Kerületi Szabó Lőrinc Kéttannyelvű Általános Iskola és Gimnázium tornacsarnoka megvalósítására alkalmas, Budapest II. kerület belterület 11660/6 helyrajzi számú, természetben Budapest II. kerület, Pasaréti út 199. szám alatt elhelyezkedő ingatlan állam javára történő megvásárlásával;
2. felhívja a nemzeti fejlesztési minisztert, hogy – a Magyar Nemzeti Vagyonkezelő Zártkörűen működő Részvénytársaság (a továbbiakban: MNV Zrt.) útján – gondoskodjon az 1. pont szerinti ingatlan legfeljebb a független ingatlanforgalmi szakértő általi értékbecslésben meghatározott vételáron történő megvásárlásáról;
Felelős: nemzeti fejlesztési miniszter
Határidő: a forrás rendelkezésre állását követően azonnal
3. felhívja a nemzetgazdasági minisztert, hogy a nemzeti fejlesztési miniszter bevonásával gondoskodjon az 1. pont szerinti ingatlan megvásárlásához szükséges többletforrás rendelkezésre bocsátásáról a Magyarország 2018. évi központi költségvetéséről szóló 2017. évi C. törvény 1. melléklet XLIII. Az állami vagyonnal kapcsolatos bevételek és kiadások fejezet javára;
Felelős: nemzetgazdasági miniszter
nemzeti fejlesztési miniszter
Határidő: az ingatlanforgalmi értékbecslés rendelkezésre állását követően azonnal

4. felhívja a nemzeti fejlesztési minisztert, hogy – az MNV Zrt. útján és az emberi erőforrások minisztere mint oktatásért felelős miniszter bevonásával – tegye meg a szükséges intézkedéseket az 1. pontban meghatározott ingatlan a Közép-Budai Tankerületi Központ részére történő vagyonkezelésbe adása érdekében;

Felelős: nemzeti fejlesztési miniszter
emberi erőforrások minisztere

Határidő: az ingatlan állami tulajdonba kerülését követően azonnal

5. felhívja a nemzeti fejlesztési minisztert, hogy – az emberi erőforrások minisztere mint oktatásért felelős miniszter bevonásával – készítsen előterjesztést az 1. pontban nevesített ingatlanon megvalósuló tornacsarnok kialakítása érdekében.

Felelős: nemzeti fejlesztési miniszter
emberi erőforrások minisztere

Határidő: az ingatlan állami tulajdonba kerülését követően azonnal

Orbán Viktor s. k.,
miniszterelnök

A Magyar Közlönyt az Igazságügyi Minisztérium szerkeszti.

A szerkesztésért felelős: dr. Salgó László Péter.

A szerkesztőség címe: Budapest V., Kossuth tér 4.

A Magyar Közlöny hiteles tartalma elektronikus dokumentumként a <http://www.magyarokozlony.hu> honlapon érhető el.

A Magyar Közlöny oldalhú másolatát papíron kiadja a Magyar Közlöny Lap- és Könyvkiadó.

Felelős kiadó: Köves Béla ügyvezető.